

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-23

I ara què?

Tretze articulistes analitzen a les planes d'El Punt Avui la situació política actual i opinen sobre quin és el futur que ens espera

Milers de manifestants contra els violents formant un cordó de protecció entre la manifestació i la Policia Nacional espanyola, ahir al vespre, a la Via Laietana de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

La protesta no s'atura

PERSISTENT • Set dies després de la sentència, les mobilitzacions de protesta continuen a diverses ciutats catalanes
DIÀLEG • Govern i alcaldes insten Madrid a un diàleg polític urgent, però Sánchez dona allargues
VIOLÈNCIA • Grande-Marlaska nega excessos policials malgrat les denúncies i els ja vuit ferits greus

110119-120365L

ESPAI PISCINES
Ens banyem?
GRQP POOL LINE
BOTIGUES A BANYOLES I OLOT
DELEGACIÓ MARESME
Tel. 902 107 208
www.espaipiscines.com

LA REPÚBLICA Avui amb El Punt Avui

Ens en sortirem

EUROPA-MÓN P26,27

Westminster torna a frenar el pla de Johnson pel 'Brexit'

L'ESPORTIU

El Barça agafa velocitat al camp de l'Eibar (0-3)

Farré accessibilitat

pujaescales
tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Guanyar

Una de les paradoxes de la història és que, quan es mira amb perspectiva, un s'adona que es pot guanyar la guerra i perdre la pau. Dissortadament, sempre hi ha més interès a celebrar victòries que no pas a pensar com gestionar-les. Les pomposes manifestacions dels vencedors de la Primera Guerra Mundial van deixar pas a una arrogant i poc magnànima gestió de la pau que va seguir. Al cap de vint anys ja teníem en marxa la Segona Guerra Mundial. Van perdre la pau. Franco va signar un cèlebre *parte de guerra* el 1939 que acabava amb una afirmació contundent: "La guerra ha terminado." Avui, vuitanta anys després, molts en aquest país tenen dubtes raonables sobre l'exactitud d'aquella afirmació. El règim franquista va perdre la pau. Vull pensar que som molts els que vivim les turbulències del nostre temps amb el desig que apareguin polítics capaços d'entendre que l'èpica de la història és la dels que guanyen la pau. Les recents i penoses sentències judicials han reanimat el clima de confrontació i de frus-

Em temo que veurem aquests temps com els d'una diabòlica acumulació d'irresponsabilitat, insensatesa i ingenuïtat

tració col·lectiva. La sentència es vol interpretar com un aval de les raons d'uns o d'altres, i es presenta en termes de victòria o derrota. La resolució judicial com un instrument en la brega política per reforçar la posició de les parts que discrepen. Cada dia més convençuts de les nostres raons i cada dia menys atents a les raons de l'altre. Aquest sembla el signe del temps. L'exaltació de conceptes abstractes s'imposa a l'enujosa feina de plantejar mecanismes concrets per arribar als objectius que es proposen. Aquest estat de coses augmenta la confusió entre la població que veu com es deteriora la projecció institucional de la mateixa Generalitat. Quan puguem mirar enrere amb suficient distància em temo que veurem aquests temps com els d'una diabòlica acumulació d'irresponsabilitat, insensatesa i ingenuïtat. Mentrestant, no tenim temps d'avorrir-nos. Anem d'ensurt en ensurt i la pregunta que ressona a cada nova batzegada és "i ara què?". "Seguin i parlin", clamem tots. "De cap manera -ens responen-; som aquí per guanyar la nostra guerra." I perdre la pau, és clar.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La solitud de Torra

Es parla molt de la solitud del president Torra: el seu partit l'observa amb suspicàcia i els socis de govern, ERC, no se'n refien i li demanen eleccions per desplaçar-lo del càrrec. Molt sovint els "seus", sembla que es limitin a la camarilla d'assessors que ha format al seu voltant i que viuen enclaustrats al Palau. Aquesta setmana, al Parlament, es va emparar en el "ho tornarem a fer" per dir que posaria les urnes en condicions semblants al primer d'octubre del 2017. No ho havia consultat amb ningú, i tots, socis i propis, el van censurar. Va argüir que era una iniciativa personal amb l'objectiu de discutir-la, i li van haver de recordar que al Parlament les opinions personals hi van discutides.

Molt bé, això ja ha estat parlat i analitzat. Però Torra té altres solituds. Se li demana que desaprovi les accions violentes dels que cada nit cremen contenidors a Barcelona i altres capitals. L'activista que porta dins ho fa tres dies tard i a les hores de la nit de menys audiència. Les precaucions no li serveixen de res: els incendiaris i els seus avaladors li diuen de tot. Si vos-

“Segles enrere algú l'hauria convertit en un personatge tràgic

tès, lectors, no són usuaris de les "xarxes socials", no es poden imaginar fins a quin punt li diuen de tot. Se li sol·licita per un altre cantó que doni suport als Mossos. S'hi resisteix, ho fa amb la boca petita. Petita o grossa, les invectives contra la seva persona es multipliquen. Per una banda els Mossos se li enfaden, per l'altra molts consideren que el cos és el culpable de les agitats nocturnes: uns provocadors, uns violents. Ja no diguem la policia espanyola que la Generalitat s'ha brindat a "coordinar" amb la policia pròpia i que tot i així va al seu aire tirant bales de goma que els Mossos tenen prohibides.

A Torra li queda el recurs de felicitar, sempre per via del Twitter, els que es manifesten pacíficament: les columnes de la Marxa de la Llibertat, la concentració a Barcelona...: "Aquest és l'esperit del nostre moviment", afirma. Els al·ludits no li agraeixen la congratulació: "Menys paraules i més solucions." Els que no li reclamen una immediata declaració unilateral d'independència li exigeixen un "diàleg" que ningú no li ofereix. El govern espanyol i l'oposició estan atents a la flaqueza de Torra i procuren fer-la més gran. Sánchez ni li agafa el telèfon. Segles enrere algú l'hauria fet protagonista d'una tragèdia.

En època de l'existencialisme el premi Nobel Pär Lagerkvist va escriure una novel·la sobre Barrabàs, el bandit que Ponç Pilat va intercanviar per Jesucrist. El pobre Barrabàs es passa la vida volent-se congraciari amb els cristians, fins que al final s'uneix a la crema de Roma creient que és obra seva, tal com Neró, el verdader instigador, fa creure. Els cristians el rebutgen per pagà i els soldats el detenen per cristià. Acaba a la creu que havia evitat.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/be8igm>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I doncs, què es pensaven?

De veritat que els sorprèn, als uns i als altres, la reacció que hi està havent a la sentència de l'1-O? De veritat que els sorprèn, que la gent estigui enrabada, empenyada, indignada i no sé quantes coses més amb una sentència que condemna a més de deu anys els líders independentistes que van fer possible l'1-O, els dos Jordis a nou anys per haver encapçalat una manifestació pacífica, i a més d'onze (11,5!) la presidenta Forcadell per haver permès que al Parlament s'hi mantinguessin segons quins debats? Què es pensaven que passaria? A mi tampoc m'agrada gens, el que està passant. Gens ni mica. M'agraden les cares que he vist aquesta setmana a les marxades per la llibertat (aquí sí que he vist el retorn dels somriures), però no m'agraden els aldarulls de cada nit, i discrepo profundament i condemno els qui practiquen la violència; també la dels policies, que

“Torra potser està atrapat, però no veig que Sánchez estigui millor

veient algunes imatges em semblen, ministre Marlaska, però també conseller Buch, inacceptables. I si la solució és tirar-se els plats pel cap (entre governs i també internament), ja em perdonaran. Ningú es pensa preguntar quina responsabilitat hi té, en tot plegat? Voleu dir que tan greus com els incendis al carrer no ho són algunes declaracions també incendiàries de l'unionisme? O no fer res? A Madrid van passar la pilota a l'aparell judicial i així ens ha anat a tots plegats (i

a ells també). I ara el que fan és passar-la a l'aparell policial? Que no ho veuen, que això és l'enquistament permanent? Veig els dos governs col·lapsats. Probablement perquè no hi ha cap sortida a la cantonada. I si els uns amenacen (irresponsables com són) un dia rere l'altre amb el 155 (que, de fet, no se n'ha anat mai) i ara amb l'estat d'excepció, què abonen? La suspensió d'aquella declaració d'independència que, de fet, mai va ser formal? Que no veu, Sánchez (i el cito a ell perquè és el president espanyol, encara que molts dies no ho sembli perquè està desaparegut), la seva inconsciència? Torra potser està atrapat (i més després de la darrera proposta sorpresa), però no veig Sánchez millor. I veig, ja ho he dit al principi, molta gent senzilla i de bona fe que, a còpia de plantofades (reals o emocionals) està cada cop més indignada. I Sánchez que no agafa el telèfon.

De reüll Als nascuts després

“La vida encara me la guanyo. Però creieu-me: és només per atzar. Res del que faig no em dona dret a menjar fins a atipar-me. Me n'he sortit, però si la sort em deixa, estic perdut. // Em diuen: menja i beu! Alegra't de tenir-ne! Com puc menjar i beure si tot allò que menjo ho prenc al qui passa fam i el meu vas d'aigua manca al qui té set? Però continuo menjant i bevent. // Vaig arribar a les ciutats a l'hora del desordre quan regnava la fam. Vaig arribar entre els homes i em vaig revoltar amb ells. // Els camins conduïen al llot. La parla em delatava als

Preparàvem el terreny per a la bondat i no vam poder ser bondadosos

botxins. Jo era poca cosa, però els qui governaven se sentien més segurs sense mi. // Vosaltres que emgireu del marasme en què hem sucumbit, recordeu, en parlar de les nostres febleses, els foscos temps de què us heu escapat. Canviàvem més sovint de país que de sabates, desesperats perquè ningú no

s'indignava davant la injustícia. // És així: l'odi contra la roïnesa endureix les faccions i la ràbia contra la injustícia fa més ronca la veu. Volíem preparar el terreny per a la bondat i no vam poder ser bondadosos. // Però vosaltres, quan arribarà l'hora que l'home serà bo per a l'home, recordeu-nos amb indulgència.” Fragment del poema *Als nascuts després*, de Bertold Brecht, perseguit pel nacionalsocialisme, fugitiu d'un camp d'extermini i compromès en l'art i en la vida per la igualtat dels éssers humans. Nosaltres som ara aquests *nascuts després*. Haurem de tornar a demanar indulgència?

Les cares de la notícia

MINISTRE D'INTERIOR ESPANYOL

Fernando Grande-Marlaska Ministre desinformat

Igual que va fer el govern del PP amb la violència policial de l'1-O, el govern del PSOE pretén ara convertir en “desinformació” totes les imatges, denúncies i evidències dels abusos policials en els disturbis d'aquests dies. Negar-ho tot és als antípodes de l'Espanya democràtica que venen.

PRIMER MINISTRE DEL REGNE UNIT

Boris Johnson Westminster posa el fre

El nou líder dels conservadors britànics es feia moltes il·lusions amb l'últim acord per al Brexit amb la UE, però ahir el Parlament de Westminster el va obligar a ajornar la votació de l'acord i el pot obligar a demanar un altre ajornament per a la sortida més enllà del 31 d'octubre.

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau Plantada que no suma

És difícil entendre que l'alcaldeessa de Barcelona renunciés ahir a fer pinya amb el govern i els alcaldes de Girona, Lleida i Tarragona per rebutjar la violència dels darrers dies i demanar una taula de diàleg amb el govern espanyol per buscar solucions al conflicte.

EDITORIAL

Actuacions policials fora de lloc

Deixant ben clar, com va dir ahir el president Torra, que “cap forma de violència ens representa”; recordant, un cop més, la llarga trajectòria pacífica del moviment independentista i fent evident, de nou, que només amb el diàleg es resoldrà el que és un conflicte eminentment polític, qualsevol observador no pot deixar d'estar ara mateix preocupat per les actuacions desproporcionades i, sovint, irregulars, que aquests últims dies han protagonitzat tant els Mossos d'Esquadra, en menor mesura, i, sobretot, la Policia Nacional. Hi ha un munt de vídeos en els quals es veu com diferents agents no actuen amb la proporcionalitat, la congruència i l'oportunitat que s'exigeix a tots els cossos policials. Cert que la violència d'alguns manifestants va desbordar en alguns moments els cossos policials, però això no ho hauria de ser excusa de res. Només faltaria. El conseller d'Interior, Miquel Buch, ha recordat que els Mossos fan sempre autocrítica, però la gravetat d'alguns casos demana l'obertura d'alguna investigació interna.

Algunes actuacions de la Policia Nacional, amb el trist record de la dura repressió durant el referèndum de l'1-O, no s'ajusten, a més, als criteris marcats pel Parlament, com és el cas de l'ús de pilotes de goma, prohibides a Catalunya. D'altres actuacions deixen en evidència que els agents es mouen, sovint, amb més ganes de castigar i humiliar, que no pas amb la intenció de dissoldre els manifestants.

El govern espanyol, però, prefeix continuar movent-se en clau electoral. Ahir ho va tornar a fer, rebutjant el diàleg ofert per les forces catalanes i insistint en una condemna de la violència que el govern de la Generalitat ja ha fet.

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Reculada**
El Tribunal Suprem paralitza la sentència que obligava els bancs a assumir l'impost hipotecari. Deixa en suspens qui ha de pagar els tributs.

10 anys **En llibertat**
El jutge manté els exdirigents del Palau Fèlix Millet i Jordi Montull en llibertat. Ignora les peticions de l'acusació i només els retira el passaport.

20 anys **Primer banc**
BBV i Argentaria es fusionen i creen el primer grup bancari espanyol. La nova entitat serà l'accionista majoritari de Telefónica.

Full de ruta

Jordi Grau

Tornem al blanc i negre

Canem el *Què volen aquesta gent* i somiem viure en aquell país on "quan truquen de matinada sabem que és el lleter", en expressió atribuïda a Churchill. Perdonin els referents en blanc i negre, però aquesta setmana que hem viscut ens ha remès a temps passats i que volíem oblidats. Les sentències als presos polítics, és clar. I la setmana anterior l'operació contra els suposats CDR que a alguns en recorda massa la del 1992, una operació preventiva que té gent a la presó i trigarem a saber el perquè de veritat, si és que mai arribem a saber-lo. L'oficialització de la sentència ha portat al que ha portat, i temo que hi haurà més repressió sobre la repressió existent. El que vol dir dolor i patiment. La sentència, però, s'ha endut alguna cosa més que la pau social, i són els drets adquirits. Vaig començar a treballar en mitjans de comunicació el 1974, ha fet quaranta-cinc anys, i soc dels que pensen que la transició va portar coses bones, en relació

Canem el 'Què volen aquesta gent' i voldríem viure al país on quan truquen a casa de matinada sabem que és el lleter. Estan en perill drets fonamentals

amb el franquisme. I sí, ja sé que no es va fer net i que no hi va haver ruptura sinó reforma i que això va permetre la continuïtat de molta gent del règim. Narcís Serra va netejar, una mica, l'exèrcit de colpistes després del 23-F, però en van quedar. No va passar el mateix en les forces de seguretat ni en l'estament judicial. Però no tot va ser dolent fins que no ho van començar a interpretar els jutges. Des del 1981 tota aquella interpretació que acceptàvem de la Constitució s'ha diluït fins que el Constitucional va torpedinar l'Estatut del 2006, malmenant no només la voluntat del poble de Catalunya, sinó la del poble espanyol perquè l'Estatut rellatallat va ser acceptat pel Congrés, és a dir, per la majoria del poble espanyol. Ara definitivament ja podem enterrar allò que ens deien que en absència de violència es pot parlar de tot. Mentida. Hi ha gent a la presó per això. I n'hi ha pel fet d'exercir el dret a la llibertat d'expressió. I estan en greu perill els drets de reunió i de manifestació. Tornem al blanc i negre.

Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista, autor de 'L'explosió de Capità Arenas. La trama del gas natural'

A la cua de les renovables

Correm el perill evident de reivindicar una Catalunya-estat nuclearitzada, amb la impassibilitat d'Òmnium Cultural i l'ANC. Efectivament, els líders d'aquestes entitats tan respectables no han vist encara la transcendència de vincular el moviment independentista amb la defensa ecològica del territori i amb la democratització de la gestió energètica. Tampoc hi mostra interès el Debat Constituent conduït per Lluís Llach. El govern Sánchez, si repeteix, incentivarà la transició energètica a la resta d'autonomies donant suport a grans projectes de renovables que permetran que en vint anys la majoria puguin ser autosuficients. Un exemple: Aragó construirà 66 parcs d'energia solar i eòlica equivalents 1,5 vegades a l'electricitat produïda pels dos reactors d'Almaraz (Càceres). A Catalunya ens veurem obligats a acceptar l'allargament del període de vida dels tres reactors nuclears (quin remei!) per la miopia dels diferents governs de la Generalitat i a continuar depenent de la importació d'urani, petroli i gas natural (Naturgy serà la gran beneficiada de la marginació de les renovables); un cost financer in-

sostenible associat a un risc geopolític. El govern Torra i l'aliança Junts per Catalunya-ERC no semblen tenir capacitat per incentivar la creació anual de 400 MW eòlics i 600 MW solars fotovoltaics durant una dècada. No han cercat ni complicitats, ni treballat la concertació social, ni negociat un pacte amb el lobby energètic per fer creïble la llei de canvi climàtic. Només l'1,8% de la potència total en tramitació activa de parcs eòlics (273,31 MW) és a Catalunya. Dels 3.000 MW fotovoltaics que s'esperen instal·lar a tot l'Estat, només uns 60 MW ho seran a casa nostra. Som ja a la cua de les renovables. El conseller Calvet i la consellera Chacón s'han de posar les piles per derogar amb urgència el decret del tripartit 147/2009 que regula els procediments administratius aplicables per a la implantació de parcs eòlics i instal·lacions fotovoltaïques. Iberdrola i Endesa estan veient com el seu macronegoci d'allargar el funcionament de les nuclears a 60 anys es consolida amb el silenci del procés. Perquè, en el cas d'aconseguir la república, qui finançarà el control i la seguretat de les instal·lacions, el futur desmantellament dels reactors i el cost

immens d'un cementiri per als residus generats d'alta radioactivitat? L'Estat català no tindria diners per fer-ho ni recuperant els 16.000 milions anuals de dèficit fiscal.

Una altra qüestió políticament rellevant: Fridays for Future és un moviment internacional i català aliè al procés. Milers d'estudiants no hi veuen relació entre el seu descobert ecologisme i la independència. Els seus joves activistes no han cercat referències ni amb el Moviment de Defensa de la Terra ni amb les accions d'Alternativa Verda dels anys setanta i vuitanta. Una cadena humana que unís la central de Vandellòs amb la d'Ascó reivindicant la desnuclearització imposada pel franquisme i que aquell mateix dia s'aprovés un compromís del Consell Executiu per a concentrar tots els esforços (que ens permet l'Estatut) a favor de les renovables seria una estratègia de gran eficàcia política. O comencem a inquietar els poders fàctics o les accions cíviques derivades de la ignominiosa sentència del Tribunal Suprem (que s'han de seguir fent) no obligaran mai el govern central a negociar.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

No és l'hora de l'esbarjo

■ Algú hauria d'explicar a la senyora Lorena Roldán que el Parlament de Catalunya és una institució molt seriosa, respectada, i que els seus membres poden tenir discrepàncies ideològiques, però no mereixen ser insultats. Algú hauria d'explicar a la senyora Roldán que el Molt Honorable Quim Torra és el president de la Generalitat, no un company de pupitre. Sra. Roldán, tracti el president amb el màxim de respecte i recordi que al Parlament no s'hi va a jugar, més aviat a treballar.

PILAR PORCEL I OMAR
Sabadell (Vallès Occidental)

Què hem de fer, ara?

■ Veiem que l'Estat espanyol és incapaç de moure's per la governabilitat del territori per accontentar la població d'una part important d'aquest. En

lloc d'anar de cara, d'afrontar els problemes directament, només sap usar la força per rentar-se la imatge de cara a la galeria, sense resoldre'l, traspasa el dilema a l'àmbit judicial, que no té per què entendre els processos productius. És incapaç d'asseure's a dialogar perquè no té arguments per rebatre unes exigències del poble català fàcilment assumibles, que amb un mínim d'intel·ligència i una mica d'esforç i sacrifici per part de tothom es resoldria. Quina és la trapa que es pot trobar? Un daltabaix de l'estatu quo perquè qualsevol entesa suposaria una reducció d'ingressos a les arques estatals, i l'administració del país ja està prou endeutada per veure minvada la seva coherent capacitat de recaptació. Des del meu punt de vista, la constitució és el problema, ja que preten una suposada igualtat entre totes les comunitats de l'Estat. I això és un error, ja que no totes les autonomies tenen les

mateixes necessitats, perquè no totes produeixen el mateix, ni en productes ni en volum. Tampoc tenen les mateixes despeses, ni la mateixa pressió fiscal, ni el nivell de vida és similar, etc. Tot això ja ho saben, però no gosen admetre-ho públicament per la rancúnia i animadversió que genera contra la preuada terra catalana.

QUIM ROMÁN MORENO
Terrassa (Vallès Occidental)

Aldarulls

■ Tot comença sempre quan s'acaben els actes cívics, pacífics i multitudinaris; i la gent enfila cap a casa. I després, el caos. Hem vist imatges de contenidors cremant, bastides d'obra desmuntades per fer barricades, ampolles amunt i avall, pedres que fan de projectil, barres de ferro, fogueres per tot arreu, corredisses, un atropellament... I per a l'opinió pública de fora acabarà tenint més ressò això últim que no

pas la protesta cívica i pacífica i els actes de desobediència de la ciutadania, absolutament ben organitzats i sense cap problema d'ordre públic. I tot plegat: excusa perfecta per l'aplicació explícita del 155 o l'aplicació de la llei de seguretat nacional. I això no ens ho podem permetre! El Mossos (i totes policies del món) cometem excessos, però si ens prenen el control de la nostra policia estem perduts! Estem perduts ja? Al centre de comandament, qui porta la veu cantant? Qui dicta les ordres? Potser els Mossos hi són per fer de cicerone? Posar pedretes i marcar el camí perquè la Policia Nacional (PN) no es perdi? I una darrera reflexió: veiem actuar Mossos i PN; no va arribar també un important contingent de la Guàrdia Civil? On són que no els veiem amb el seu uniforme? En castellà diuen: "Piensa mal y acertarás." Aquí ho deixo...

JOAN J. PORTELLA I CARDONA
Girona

La frase del dia

“Enfront de la violència de porra i barricada, barrera humana de la societat civil”

Gabriel Rufián, DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Hèctor López Bofill. Professor de dret a la UPF

Els Mossos i la complexitat

De totes les situacions a les quals el procés independentista ha de fer front tal vegada la gestió de les actuacions dels Mossos d'Esquadra és la més complexa i la més determinant fins al punt de poder afirmar que el destí immediat de l'autogovern de Catalunya es troba a les seves mans.

EN EL MOMENT QUE ES DETECTI que en el cos s'articula una mínima força lleial a l'objectiu d'instaurar la República Catalana les autoritats centrals de l'Estat espanyol reactivaran els mecanismes de liquidació de l'autonomia en la forma que considerin pertinent (aplicació de l'article 155 de la Constitució, aplicació de la llei de seguretat nacional o, en el seu grau més extrem, declaració de l'estat de setge) i els presents quadres catalans de direcció política tornaran a ser encausats per sedició o fins i tot, en aquesta ocasió, per rebel·lió.

ELS AGENTS I ELS COMANDAMENTS de la policia catalana són perfectament conscients que en la sentència sobre els fets de la tardor del 2017 dictada dilluns passat es manifesta sense embuts una amenaça sobre tots ells en cas que se subjectin a les directrius del govern de la Generalitat. Si es decanten per una actitud “complaent” amb la voluntat de l'independentisme, com Marchena i els altres membres de la Sala del Tribunal Suprem entenen que es va produir durant la celebració del referèndum d'autodeterminació, la reacció de l'aparell de l'Estat serà, pel cap baix, tan o més contundent que les represàlies patides per la cúpula policial i política dels Mossos ara fa dos anys amb el major Trapero al capdavant.

SOTA AQUESTA ESPASA DE DÀMOCLES els agents no poden fer res més que sotmetre's a les directrius dels cossos de seguretat de l'Estat i del ministre de l'In-

terior de manera que qualsevol divergència serà convenientment reprimida i purgada. En les protestes a l'aeroport del Prat del mateix 14 d'octubre tenim un exemple de com s'articula el dispositiu

policial coordinat des de Madrid: en les actuacions d'oposició als manifestants i al bloqueig de la infraestructura hi participaven una primera línia de Mossos i una segona línia de Policia Nacional espanyola la qual no sols estava concebuda per donar suport als Mossos sinó també per vigilar que els mateixos Mossos executessin allò que els havia estat encomanat.

EL PROBLEMA QUE TÉ L'ACTUAL DIRECCIÓ D'INTERIOR del govern de la Generalitat i que deriva d'una sèrie d'errors històrics perpetrats pels diversos responsables a càrrec del departament és que davant del present xoc de legitimitats efectivament una bona part dels agents i dels seus comandaments es limitin a executar disciplinadament allò que es marca des de Madrid. La manca de control real sobre la força policial per part del conseller Buch i els seus immediats subordinats col·loca de fet tot el govern de la Generalitat i els partits que el formen en una contradicció difícilment superable.

AMB TOT, ENTRE L'OBEDIÈNCIA DEL COS (o almenys d'alguns dels seus efectius) al mandat republicà amb la conseqüent anihilació de l'autonomia i el compliment sense fissures de les ordres emanades del govern espanyol i del poder judicial hi ha una tercera possibilitat: que una força sorgida dels Mossos d'Esquadra acomboi els centenars de milers de ciutadans en un desplegament dirigit a controlar el territori i les infraestructures bàsiques a fi de fer efectiva la República. Aquest escenari, que en la seva qualitat d'actuació defensiva no abandonaria els principis de la no-violència i del pacifisme, pot semblar inversemblant per a l'independentisme però em temo que és allò que l'Estat està treballant per combatre des del 27 d'octubre del 2017, el dia que es va declarar la independència.

“En les protestes a l'aeroport del Prat del mateix 14 d'octubre tenim un exemple de com s'articula el dispositiu policial coordinat des de Madrid”

De set en set

Jaume Oliveras

Bona gent

Els fets passen a una velocitat endimoniada, quan la mobilització no té aturador. Estem en la lògica del tsunami i, ben cert, la platja és amantent a rebre l'impuls de qui sàpiga controlar els nous escenaris. Atents, doncs, al nou paisatge que s'obre davant els nostres ulls. Estem en camí i les cinc columnes que han solcat les vies catalanes han estat –i són– el millor exemple d'un poble que avança. La joiosa velocitat dels caminants –òndia, que difícil seguir-ne el pas!– ha fet palès que la gent tenen ganes d'arribar aviat. S'ocupen les places dels pobles, hi ha concentracions de gran potència i fins s'ha traspassat la barrera infranquejable de

l'aeroport. Ens mobilitzem. Comencem a saber què volem i no estem disposats a renunciar-hi. També és veritat que estem pagant el desconcert de veure agitadors professionals intentant tacar la imatge d'un moviment pacifista. Gent moguda per interessos inconfessables i amb capacitat d'encaterinar la vitalitat d'alguns joves poc experts. Aïllar els provocadors és una feina que cal fer. Però, fent camí o omplint les places, es veu el rostre de la bona gent. És la bona gent qui ha sortit al carrer, qui està dient prou a tanta ignomínia i que vol fer professió de pacifisme i democràcia. Han de ser bona gent, són gent pacífica i bondadosa, que volen mantenir dreta la senyera d'aquella altra bona gent que ha estat sentenciada o que sent la pressió d'una dubtosa justícia. La bona gent que injustament ha estat jutjada i condemnada. El país és curull de bona gent, que camina endavant, sense necessitat de mirar enrere.

El país és curull de bona gent, que camina endavant, sense necessitat de mirar enrere

l'aeroport. Ens mobilitzem. Comencem a saber què volem i no estem disposats a renunciar-hi. També és veritat que estem pagant el desconcert de veure agitadors professionals intentant tacar la imatge d'un moviment pacifista. Gent moguda per interessos inconfessables i amb capacitat d'encaterinar la vitalitat d'alguns joves poc experts. Aïllar els provocadors és una feina que cal fer. Però, fent camí o omplint les places, es veu el rostre de la bona gent. És la bona gent qui ha sortit al carrer, qui està dient prou a tanta ignomínia i que vol fer professió de pacifisme i democràcia. Han de ser bona gent, són gent pacífica i bondadosa, que volen mantenir dreta la senyera d'aquella altra bona gent que ha estat sentenciada o que sent la pressió d'una dubtosa justícia. La bona gent que injustament ha estat jutjada i condemnada. El país és curull de bona gent, que camina endavant, sense necessitat de mirar enrere.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Polèmics excessos policials a Catalunya

Marlaska lloa els agents, mentre que les entitats de drets en critiquen la brutalitat gratuïta

On som i cap on va el país, després de la sentència

Pensadors i articulistes avaluen el transcendental moment que viu Catalunya

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra insta Sánchez a reu

DISTÀNCIA El govern reclama posar data a una trobada i el president espanyol la condiona a l'enèsima condemna a la violència **PALAU** Colau planta l'executiu i els alcaldes de Lleida, Tarragona i Girona **BLOC** Els presos reclamen diàleg

Emili Bella
BARCELONA

Quim Torra busca la tercera reunió amb Pedro Sánchez. El president de la Generalitat va instar ahir el seu homòleg espanyol a posar data per a una trobada per buscar una sortida democràtica al conflicte polític entre Espanya i Catalunya. Després de cinc dies d'aldarulls, el govern va fer una renovada crida a la calma i al diàleg en una reunió a Palau amb els alcaldes de Girona, Lleida i Tarragona. L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, va plantar-los, tot i haver confirmat divendres la seva assistència, segons fonts de Presidència. Des de l'entorn de la líder dels comuns, van qualificar de "precipitada" la trobada i van assegurar que divendres a la nit va demanar al vicepresident, Pere Aragonès, una convocatòria "àmplia i unitària" d'institucions i societat civil.

En la compareixença davant la premsa a la galeria gòtica –sense preguntes–, Torra va reiterar una vegada més que la violència no representa el govern i va exigir un diàleg immediat, "seure en una taula de negociació sense condicions per parlar" amb Sánchez: "És la seva responsabilitat i obligació." El president va recordar que la part catalana no s'ha aixecat mai de la cadira. Després de la trobada a Pedralbes, al desembre, en què es va pactar una declaració que reconeixia per primera vegada l'existència d'un conflicte polític, el govern del PSOE va trencar la incipient nego-

La frase

“President Sánchez, fixem un dia i una hora per seure en una taula de negociació sense condicions”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

ciació per posar les bases al diàleg.

“Avui és més urgent que mai una resolució política al conflicte polític”, va reprendre Torra. “La violència no ha estat ni serà mai la nostra bandera”, va insistir. Comjugant al gat i la rata, l'equip del president va trucar pels volts de la una del migdia a Sánchez, però no va agafar el telèfon. Al cap d'una estona, l'entorn de Sánchez va respondre que s'hi posaria en contacte “més endavant”, sense especificar quan. Posteriorment, La Moncloa va informar la premsa que Sánchez condicionava la trobada a una condemna –una altra “rotunda” de la violència per part de Torra, ja que considera que no l'ha fet. També demanava que reconegui la feina dels cosos i forces de seguretat de l'Estat i dels Mossos en els aldarulls d'aquests dies i que se solidaritzés amb els policies ferits. Les mateixes fonts subscrivien les paraules del líder del PSC, Miquel Iceta, que va demanar a Torra des de Jaén que el govern comenci primer dialogant amb “l'altra part de Catalunya” que el president “s'obstina a no voler veure”. Davant d'aquesta paret, el cap de l'executiu va decidir enviar una altra carta a Sán-

chez per dir-li: “Vostè no m'ha de donar lliçons a mi sobre la condemna i la lluita contra la violència, perquè jo, igual que el moviment independentista durant tots aquests anys, he lluitat sempre i he condemnat sempre totes les violències. Totes.” És la segona missiva que li envia des de dilluns, sense obtenir resposta.

La Moncloa furgava també en les friccions entre els socis de govern per la idea que Torra va llançar al Parlament de tornar a exercir l'autodeterminació abans que acabi el mandat, una “proposta de referèndum que no volen ni la majoria de catalans ni, pel que sembla, la majoria dels membres del seu propi govern”.

Els presos polítics condemnats van subscriure en bloc a Twitter la declaració institucional: “Diàleg, negociació i solució política és la via per resoldre el conflicte. Cap violència ens representa. Al costat del nostre govern.”

El vicepresident Aragonès, que havia assistit a la cimera amb els alcaldes, va instar el govern espanyol a fer que la seva policia actuï a Catalunya “amb els criteris d'oportunitat i congruència que han de marcar el comportament de qualsevol policia democràtica”. “Fa temps que demanem una reunió al president Sánchez i ell només hi envia el ministre de l'Interior”, va criticar, amb referència a la visita de Fernando Grande-Marlaska ahir a Barcelona.

Aragonès tornava a comparèixer a la tarda des de la seu d'ERC per reiterar la petició a Sánchez perquè s'assegui a dialo-

El president Torra i el vicepresident Aragonès, amb els alcaldes Miquel Pueyo, Marta Madrenas i Pau Ricomà ■ EFE

gar. “Ja n'hi ha prou, d'excuses. És l'hora de la política. Aquest conflicte no se solucionarà amb repressió”, advertia amb contundència, fart que el dirigent del PSOE reclamés una vegada i una altra a l'independentisme que condemni la violència quan ja ho ha fet de manera reiterada. El candidat d'ERC al Congrés, Gabriel Rufián, hi insistia: “No hi ha idea en la vida ni en política, cap ideal, que justifiqui la violència, ni la unitat d'Espanya ni l'autodeterminació de Catalunya.” Rufián feia una crida als catalans perquè dictin la seva sen-

tència el 10-N, independentment de la sigla que marquin a la papereta, i va demanar “explicacions i dimissions”, sense esmentar directament el conseller d'Interior, Miquel Buch: “Aquest país té un problema històric amb la Brimo, des de temps de Joan Saura, convé explicar i demanar responsabilitats.”

La portaveu republicana, Marta Vilalta, va advertir: “No es pot produir cap més abús policial, és l'últim avís que fem.” Esquerra esperarà que es calmin les aigües per passar a “prendre decisions” en aquest sentit.

Al seu torn, la CUP va tornar a reclamar la destitució de Buch i la dissolució de la Brimo, va rebutjar unes eleccions perquè “donarien oxigen a l'Estat” i va fer una crida a tots els càrrecs electes a donar suport a la mobilització continuada i a reunir-se en una trobada dilluns en un lloc encara per determinar. El diputat Carles Riera va exigir una taula internacional per l'autodeterminació, l'amnistia i la llibertat. “El Parlament avui està buit de poder. És imprescindible que la mobilització continuï”, va concloure. ■

L'APUNT

Voler o no voler... dialogar

Toni Brosa

Pedro Sánchez no agafa el telèfon a Quim Torra i a Grande Marlaska l'actuació policial li sembla tan heroica com a Zoido en els temps de l'"A por ellos", fins al punt de convertir tota denúncia d'excés o il·legalitat en "desinformació". Els fan mal les enquestes, la pressió de la dreta i el 10-N, però per damunt de tot els fa mal Espanya. El problema no és que uns pacifistes con-

demnin els disturbis d'aquests dies, això sí que és un fake; el problema real és que la sentència del procés és una victòria pírrica. L'independentisme ni desapareix ni renuncia; l'estat de dret i la democràcia espanyoles han exhibit la seva misèria, i el resultat és aquest tsunami que els reclama llibertat, amnistia i autodeterminació. I per parlar d'això fa falta el que ells no tenen.

nir-s'hi

L'alcaldeessa Colau i el president Torrent, en una imatge d'arxiu ■ EFE / MARTA PÉREZ

Pinça de Torrent i Colau amb una reunió sense el govern

■ Malestar de JxCat amb el president del Parlament, perquè veu "sectària" la trobada amb agents socials i econòmics sense l'ANC

E. Bella
BARCELONA

Amb Torra, no; però amb Torrent, sí. L'alcaldeessa de Barcelona va plantar ahir al matí la primera institució del país i a la tarda es va reunir amb la segona, el president del Parlament, per abordar la situació que viu Catalunya després de la sentència del Tribunal

Suprem. La líder dels comuns va preferir trobar-se amb Roger Torrent, en una reunió amb els sindicats CCOO i UGT, les patronals Pimec i Foment, el Cercle d'Economia i altres organitzacions com LaFede.cat, la Taula del Tercer Sector i la FAVB per crear un "espai de treball" per "desescalar i posar fi a totes les violències". No hi

eren convocats ni cap membre del govern ni tampoc l'ANC, fet que va denunciar el vicepresident primer del Parlament, Josep Costa, de Junts per Catalunya: "Lamento profundament que [Torrent] hagi acceptat el vet a l'ANC del que suposadament ha de ser un espai de treball transversal. Ens cal unitat i no iniciatives

sectàries", va piular Costa, indignat.

La reunió del matí la integraven el president Torra; el vicepresident, Pere Aragonès; i els alcaldes de Lleida i Tarragona, d'ERC, i de Girona, de JxCat. Torrent i Colau feien així la guerra pel seu compte sense comptar amb l'executiu. D'aquesta manera, el president de la cambra generava una nova fricció amb els seus companys de mesa independentistes.

Els impulsors asseguren que l'espai representa una "àmplia transversalitat del país", que té com a objectiu "posar fi a la judicialització i aconseguir una solució democràtica al conflicte polític", i que neix amb una "vocació de continuïtat i voluntat d'ampliar-se a més actors institucionals i socials".

El cap de files republicà a l'Ajuntament de Barcelona, Ernest Maragall, carregava durament contra Colau i qualificava d'"inacceptable" la seva absència en la reunió del matí amb el govern. "L'alcaldeessa ha de ser a tot arreu on hi hagi una mínima possibilitat de trobar vies de resposta; no estar atrapada en els seus càlculs polítics i personals", hi afegia. Maragall li demanava que "torni a la realitat", convoqui una reunió immediata de tots els presidents de grup de l'Ajuntament, i que s'adrexi directament al president del govern espanyol per exigir-li que convoqui una taula de diàleg. ■

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Grande-Marlaska nega que estiguin desbordats

El ministre de l'Interior diu que les forces policials actuen "amb proporcionalitat" contra la violència "organitzada"

Marta Membrives
BARCELONA

"L'Estat no està desbordat. Havíem previst tot el dispositiu", assegurava ahir el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, que va desplaçar-se fins a Barcelona per visitar alguns dels policies ferits durant els enfrontaments amb manifestants de divendres, i va avalar en tot moment l'actuació de la Policia Nacional, els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil sense fer cap mena d'autocrítica. Grande-Marlaska va aprofitar per reiterar la proporcionalitat en la reacció de les forces policials d'aquests dies i va remarcar que la coordinació operativa de les diferents forces és "extraordinària". Va lamentar "l'altíssim cost perso-

nal que estan patint" els cossos policials en una situació que va qualificar de "tremendament difícil". El ministre va explicar que només divendres hi va haver 101 agents ferits i que el nombre ahir al matí pujava ja fins als 300 des de dilluns, i va fer balanç dels vehicles policials destruïts, un total de 264.

El ministre de l'Interior va continuar parlant de "grups independentistes radicals" al darrere de les accions de protesta, i va assegurar que aquestes conductes "no quedaran impunes". "En un estat de dret, les forces de seguretat de l'Estat són les que tenen el monopoli de la violència per restablir l'ordre públic", va reiterar. Interrogat per l'ús de material com ara les pilotes de goma per part de la Policia

Nacional, va mantenir que segueixen els protocols internacionals d'utilització dels mitjans "indispensables, precisos i progressius atenent a la situació de violència que es generi", i va lamentar les lesions ocasionades als manifestants.

Problema de convivència

Grande-Marlaska va tornar a demanar al president Torra una "condemna ferma" de la violència, que, segons ell, encara no ha fet, i va exigir que tant ell com els membres del seu govern se solidaritzin amb les forces de seguretat de l'Estat. Interrogat sobre si era convenient una reunió de Torra amb Sánchez, va respondre que la prioritat per al president de la Generalitat hauria de ser "restablir la convivència a Catalunya",

El ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, ahir a la delegació del Govern ■ J. RAMOS

i va recordar que Sánchez sempre ha manifestat "constitució, llei i diàleg". A la tarda, el ministre es va trobar per segon cop amb el conseller d'Interior, Miquel Buch, en el marc d'una reunió amb comandaments dels cossos policials al Departament d'Interior. ■

Les frases

"En un estat de dret, les forces de seguretat de l'Estat són les que tenen el monopoli de la violència per restablir l'ordre públic"

"No puc quedar-me impassible davant del vandalisme indiscriminat a Catalunya"

Fernando Grande-Marlaska
MINISTRE DE L'INTERIOR

Buch demana que no es faci electoralisme

El conseller agraeix el cordó ciutadà però diu que no cal que facin de policia

Redacció
BARCELONA

El conseller d'Interior, Miquel Buch, va agrair la iniciativa del cordó ciutadà que es va organitzar ahir al vespre per separar els actes violents de la manifestació a la plaça d'Urquinaona però va demanar que aquests ciutadans s'apartessin en cas que hi hagués actituds violentes.

"No estem reclamant a la ciutadania que faci la feina que ens toca als cossos policials", va assegurar.

El conseller, que va comparèixer ahir dos cops davant dels mitjans, es va dirigir al matí als partits polítics per dir-los que "no és el moment de fer electoralisme", amb referència a les compareixences de la candidata del PP al Congrés dels Diputats per Barcelona, Cayetana Álvarez de Toledo, que es va passejar ahir al matí per la Via Laietana, com també ho van fer la líder de Cs a Catalunya, Lorena Roldán; la

portaveu al Congrés, Inés Arrimadas, i el portaveu de la formació al Congrés, Carlos Carrizosa.

Buch va tornar a mostrar la seva confiança en el cos dels Mossos d'Esquadra i, sobre l'actuació de la Policia Nacional, es va limitar a assenyalar que confia totalment en els responsables dels dispositius. Va reiterar la seva disposició a comparèixer al Parlament "amb autocrítica i nivell d'exigència" una vegada acabi aquesta situació. El conseller va repetir que els aldarulls de les darreres nits havien estat ocasionats per "grups antisistema molt violents i organitzats" que no poden etiquetar amb una ideologia concreta i va lamentar que les imatges de "violència organitzada" de divendres tapessin el mig milió de persones que es van manifestar de manera cívica i pacífica.

El conseller d'Interior, en una compareixença ahir ■ ACN

El conseller es va reunir ahir en dues ocasions amb el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, de qui va dir que el separen "moltíssimes coses" en l'àmbit ideològic però que davant de la situació "d'episodis de violència or-

ganitzada" a Catalunya han de deixar les diferències a banda per "tornar l'ordre a les ciutats" i no va descartar cap escenari en les pròximes nits però va expressar la seva voluntat que "torni la normalitat". ■

Els projectils de 'foam', "inútils" segons mossos

El sindicat de Mossos d'Esquadra SAP-FEPOL considera que els projectils viscoelàstics, el que es coneix com a foam, que usa el cos són "insuficients i inútils" per dissoldre les masses i exigeix dotar els efectius d'ordre públic "del màxim material de protecció i eines adequades de dispersió". En un comunicat, el sindicat insta el Parlament de Catalunya a revisar el model d'ordre públic del cos, que va canviar després de la prohibició de les pilotes de goma l'any 2013. Segons el sindicat, els disturbis d'aquesta setmana com a resposta a la sentència del procés han evidenciat les "carències" del model d'ordre públic actual, que "posen en greu risc la integritat física" dels agents.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Víctimes d'abusos policials

Entitats de drets humans i d'advocats denuncien excessos d'agents de la policia espanyola i dels Mossos d'Esquadra que només busquen "castigar i humiliar" ■ Es demanen vídeos com a prova

M. Piulachs/ C. Sabaté
BARCELONA

Les xarxes socials van plenes de vídeos en què es recullen pràctiques abusives, i fins i tot delictives, d'agents de la policia espanyola i també de la catalana en aquestes cinc jornades de mobilitzacions arreu del país. Són cops de porra gratuïts quan la persona és a terra, empentes i detencions violentes que es produeixen en espais apartats dels disturbis. A més d'indignació, a Twitter i a les xarxes es demanen vídeos com a prova per denunciar aquestes irregularitats o per demostrar la provisional.

Amnistia Internacional i Som Defensores –plataforma que aglutina distintes entitats en defensa dels drets humans, com Novact, Irídia, Iacta, ACCDH i La Fede– van reclamar ahir que s'aturin aquestes pràctiques policials, i la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia de l'Icáb va exigir "una actuació ràpida per depurar responsabilitats". I, davant del fet que tres persones han perdut la visió d'un ull pel tret d'una pilota de goma, Stop Bales de Goma va emetre ahir un comunicat i un vídeo on Nicola Tanno, que va perdre un ull d'un tret el 2010, recorda que les bales de goma estan prohibides a Catalunya per un acord del Parlament de l'any 2014, i insta que la policia espanyola ho compleixi i deixi d'utilitzar-ne.

Ahir, mentre el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, assegurava des de Barcelona que l'actuació de tots els cosos policials ha estat "proporcional" i qüestionava els vídeos a les xarxes, i els qualificava de "desinformació", el centre Irídia va difondre per les xarxes socials cinc pràctiques irregulars tant de la policia espanyola com dels Mossos d'Esquadra. Un d'aquests casos és el vídeo, enregistrat per una periodista de RAC1, en la qual es veu un grup d'agents de la policia

La noia els planta cara. Agents de la policia espanyola peguen amb les porres veïns que caminen per Barcelona i una noia els ho recrimina. ■ RAC1

Tarragonina a la presó. Juristes per la República informa que ahir es va decretar presó per a Laura Soler, detinguda per agents de paisà de la Policia Nacional. ■

Fotògraf detingut. Albert García, d'El País, va ser detingut divendres a la nit, quan feia fotos d'una polèmica detenció. Van deixar-lo de matinada. ■

Gas lacrimogen. La policia espanyola també ha llançat força pots de gas lacrimogen contra manifestants. Provoca ofec i coïssor d'ulls. ■

Agredida a Girona. Una noia relata a les xarxes que en unes càrregues policials a Girona va ser agredida per la policia quan intentava protegir un nen. ■

Placatge. Les càrregues a Via Laietana van començar quan els joves eren asseguts a terra; un d'ells, amb la samarreta taronja, es despista i se li tiren a sobre. ■

Li tiren una botella i el piquen. En un carreró de Girona un veí és sorprès per uns agents, que primer li tiren una ampolla i l'agredeixen. ■

Prohibides. La policia espanyola ha fet un ús indiscriminat de les pilotes de goma, que el 2014 van ser prohibides a Catalunya. ■

Informadors, també ferits i un de detingut

Almenys una vintena d'informadors han resultat ferits mentre cobrien els incidents i les càrregues policials d'aquesta setmana a diverses ciutats, sobretot a Barcelona. Un fotògraf d'El País va ser detingut divendres a la nit per la Policia Nacional, i va ser posat en llibertat de matinada. Han rebut cops de porra i l'impacte d'alguna bala de goma i de foam dels agents de la policia espanyola i dels Mossos, mentre recollien en imatges les violentes actuacions i detencions. La degana del Col·legi de Periodistes, Neus Bonet, animava ahir els professionals a denunciar els fets "més enllà de fer-ho a les xarxes socials".

espanyola que fan marxar un grup de persones que caminen tranquil·lament per Barcelona, quan una noia, que porta una estelada en forma de capa, se'ls gira, un d'ells l'empeny i ella cau a terra. S'aixeca i els recrimina l'acció i també empeny un dels agents. Es gira i la piquen amb la porra a l'esquena, a ella i a un altre home. I ella els planta cara. "Són actituds per mostrar un càstig i humiliació", denuncien des de Som Defensores.

Irídia també reproduceix un vídeo en què antiavalots dels Mossos peguen a una persona que és a terra indefensa. El conseller d'interior, Miquel Buch, en la seva compareixença d'ahir, novament no va voler valorar les actuacions policials en assegurar que "el dispositiu és obert", tot i que va reiterar que sempre es revisen totes les accions policials.

A totes les ciutats hi ha escenes denunciades. A Girona, hi ha el cas del veí que amb una galleda està apagant un foc i de sobte arriba una furgoneta d'antiavalots i se li tiren a sobre fins que entre els veïns li aclareixen que ajudava. Un altre veí que anava amb una estelada per un carreró és sorprès per un escamot policial, que primer li tira una botella, ell queda parat i sorprès i després li peguen. La plataforma Som Defensores exposa que aquestes pràctiques policials "augmenten la tensió", a més de crear angoixes. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

A l'esquerra, voluntaris d'entitats catalanes que van fer una cadena per protegir els manifestants de la policia, a la Via Laietana, ahir ■ JUANMA RAMOS

Seguda contra els violen

INICIATIVA • Integrants d'entitats catalanes, com Bombers per la República, protagonitzen una línia de protecció entre els manifestants i la policia espanyola per evitar nous enfrontaments a Via Laietana **ACCIONS** • Uns 6.000 ciutadans es manifesten a Barcelona, mentre que a Girona un miler de persones van als jutjats, i a Tarragona, a la presó de Mas d'Enric

Mayte Piulachs
BARCELONA

Davant la violència exhibida per la policia espanyola i els Mossos contra les persones que s'han manifestat tota la setmana a Catalunya, sobretot molt jovent, contra la sentència als presos polítics, diverses entitats han agafat la iniciativa, inexistents entre els partits independentistes catalans, i ahir van fer un cordó humà i una seguda en la concentració de protesta a la plaça Urquinaona de Barcelona, on encara quedaven rastres de la batalla campal d'abans d'ahir i s'hi podia sentir pudor de cremat. L'acció decidida de voluntaris, com ara Bombers per la República (sense uniformes, com els exigia el govern), va mantenir la concentració, amb crits reivindicatius i moments tensos, però sense enfrontaments durant cinc hores, fins a les onze de la nit.

La policia espanyola i els Mossos d'Esquadra van blindar la Via Laietana i els voltants de la plaça Urquinaona amb línies de furgonetes i policies armats. Els accessos a plaça Catalunya eren tancats al trànsit, com alguns accessos al metro. Des de les sis de la tarda fins a les onze de la nit, la concentració i la manifestació fins a Arc de Triomf, on van participar unes 6.000 persones, segons l'Ajuntament de Barcelona, va ser en un ambient tranquil i amb crits a favor de la independència de Catalunya i contra la policia. A les onze de la nit, per megafonia, la policia va avisar fins a cinc cops que s'aixequés la concentració, però, després d'uns moments de nervis, els concentrats, un grup heterogeni, tant adults com joves, es van mantenir fermes i asseguts. Paral·lelament, al carrer Ausiàs Marc, un grup va fer una barricada amb foc i va llançar pedres als furgons, que els Mossos van poder controlar llançant

bales de foam. Es respirava molta tensió a la plaça Urquinaona, envoltada de policia i on els manifestants s'aplegaven al principi de la Via Laietana. Alguns van seure d'esquena a la policia, la qual va ordenar als periodistes que es posessin darrere d'ells per una càrrega imminent. També s'exigia per megafonia que es respectés el mobiliari urbà. Els concentrats els van respondre: "Els carrers seran sempre nostres!", i a l'hora de tancar aquesta edició l'acció policial no s'havia iniciat.

Agents Rurals per la República, ANJL, Bombers Barcelona CCOO, Bombers per la República, Escoltes Catalans, Open Arms, Sanitaris per la República, Sindicat de Manters "i moltes més" són les entitats que van fer un comunicat ahir. "Fem una crida a tots els col·lectius, entitats, organitzacions del món de la cultura i ciutadania en general a defensar el legítim dret de protesta dels nos-

tres joves i a contribuir a rebaixar la tensió que vivim aquests dies", afirmen en l'escrit, i hi afegeixen: "Davant la duresa de les actuacions policials, ens instem a ser al costat dels manifestants perquè puguin fer-se sentir amb seguretat i garantir el seu dret de manifestació. Demanem protegir les persones, no els contenidors."

D'altra banda, a l'avinguda Meridiana també hi va haver una protesta de veïns, que tallaven el trànsit a l'altura de l'Hypercor, i agents dels Mossos d'Esquadra intentaven fer-los fora. "El vostre conseller és a la presó!", cridaven als agents.

A la tarda, a la plaça Universitat, es passejava pel mig del carrer amb curiositat. Els ciutadans també podien baixar caminant pel mig de la Via Laietana, tot i els cordons policials, situats al mig i a tots els carrers laterals, als quals no deixaven accedir. La prefectura de la policia estava blindada amb tan-

ques, però engalanada amb rams de flors portats per veïns amb banderes espanyoles. Aquest grup es va situar a la banda mar de Via Laietana. Les persones que s'acostaven a la plaça Urquinaona eren convidades pels voluntaris de les entitats que anessin a la manifestació d'Arc de Triomf per dispersar la protesta, tot i que després van tornar-hi. La convocatòria a la plaça Urquinaona va ser dels CDR, amb el suport de diverses entitats. El diputat al Parlament d'ERC José Rodríguez, que va participar en la cadena humana entre els concentrats i la policia, va demanar als concentrats posar fi a la protesta a les vuit del vespre i la gent no li va fer cas. Membres de Bombers per la República van decidir llavors seure a terra, aguantar i calmar-se.

A Girona, la concentració més nombrosa d'ahir va reunir unes 800 persones durant tot el dia davant dels jutjats de la

Divuit hospitalitzats d'un total de 400 ferits i setze empresonats en sis dies

■ La gravetat dels aldarulls ja ha derivat en més de 200 detinguts ■ Una manifestant en estat molt greu té una fractura a la base del crani ■ Tres persones més amb lesions oculars

Carles Sabaté
BARCELONA

Els aldarulls de la setmana han deixat un balanç d'almenys divuit hospitalitzats. Més de 400 persones han resultat ferides durant els enfrontaments entre els manifestants i els agents dels cossos policials, sense comptar-hi els possibles incidents d'ahir al vespre en la mitja dotzena de concentracions que hi havia en diverses ciutats, jutjats i presons del país.

Les xifres totals comencen a ser indicatives de la magnitud dels enfrontaments i de la protesta. Més de 400 ferits, divuit dels quals encara hospitalitzats. Prop de 300 agents de policia ferits, també. I hi ha tres manifestants més amb lesions oculars en els últims dos dies, dos dels quals ja han perdut la visió en un ull i l'altre va ser operat ahir a l'hospital de Sant Pau per mirar de salvar-li la visió. Tots ells han estat lesionats per l'impacte de les pilotes de goma que llancen els agents de la Policia Nacional. En total, ja són cinc persones amb lesions oculars en sis dies, si hi sumem el ferit al Prat.

La manifestant ferida de més gravetat està ingressada a l'hospital Vall d'Hebron i té un fort traumatisme cranioencefàlic. Es troba en estat molt greu i ahir a la nit es disposaven a operar-la d'una fractura a la base del crani provocada per un objecte llançat a gran velocitat. Set persones més es trobaven ahir en estat greu, algunes de les quals van ser visitades per la consellera de Salut, Alba Vergés. El ministre Grande-Marlaska va assegurar ahir que, entre els 101 agents ferits divendres, n'hi havia alguns que presentaven ferides "greus". En va visitar tres a l'hospital. Els atacs han malmès també prop de 300 vehicles policials.

Un equip de sanitaris voluntaris, atenent una jove colpejada divendres ■ JORDI PANYELLA

Almenys un milió i mig en danys a Barcelona

L'Ajuntament de Barcelona va xifrar ahir a la tarda en més d'un milió i mig d'euros els desperfectes després d'una setmana d'aldarulls. La majoria dels danys corresponen a elements del mobiliari urbà trencats o arrencats, o contenidors. El consistori va decidir ahir que a partir d'ara no reposarà els contenidors cre-

matos a la Dreta de l'Eixample, escenari de la majoria dels aldarulls. Més d'un milier han estat destrossats des de dilluns, i un terç dels quals, només la nit de divendres. A aquest import de la despesa, caldrà afegir-hi el de la pavimentació dels diversos carrers i places, com la Via Laietana i la plaça d'Urquinao-

na, de moment. El centenar i mig de treballadors van netejar ahir la zona de mobilitzacions i van retirar elements del mobiliari que encara estaven sencers. L'Ajuntament de Girona, al seu torn, ha calculat també en 15.000 euros els desperfectes ocasionats per la crema i l'arrossegament de contenidors.

Les xifres

660

barricades de foc han comptabilitzat els cossos de policia durant aquesta setmana a Barcelona ciutat.

5

persones amb lesions oculars hi ha fins ara. Tres ja han perdut la visió d'un ull, i un altre va ser operat ahir a Sant Pau.

101

agents de policia van resultar ferits divendres. En total, s'ha arribat als 283 policies ferits en sis dies.

Pel que fa a les més de 200 persones detingudes, els jutges han decretat setze ingressos a la presó de manera provisional per la gravetat dels desordres públics. Els últims a ser enviats a la presó són dos joves de Tarragona detin-

guts divendres i dos més de Girona. Aquests dos darrers, per haver llançat pedres a dues furgonetes policials i haver ferit uns agents que hi viatjaven durant els aldarulls de dimecres. Sis detinguts més a Barcelona van ingressar

ahir a la presó i s'afegeixen als nou dels dies anteriors. La fiscalia també demanava presó per a dos gironins més detinguts divendres, un dia en què hi va haver més d'una cinquantena de detinguts a tot el territori. ■

nts

El Consell per la República va demanar ahir en un comunicat "seguir mobilitzats i persistir des de l'acció no violenta" en les protestes contra la sentència, que considera que són "una lliçó de dignitat i democràcia al món". A més, destacava la "revolta democràtica catalana" i exigeix la retirada de Catalunya dels cossos i forces de seguretat espanyols, que "s'investigui a fons la violència policial" i que els Mossos "actuin d'acord amb els paràmetres que corresponen a una policia democràtica, tal com van fer l'1-O". En el comunicat, el Consell també demana posar fi a la presó i l'exili i condemna les "detencions arbitràries".

ciutat. Protestaven per la situació dels detinguts durant els aldarulls de divendres. Atès que la fiscalia en demanava l'ingrés a la presó, el grup de joves concentrats s'hi va estar tot el dia en espera que es resolgués la seva situació, de manera que els Mossos d'Esquadra hi van muntar un fort dispositiu. La convocatòria dels CDR esperava, a l'hora de tancar aquesta edició, la resolució judicial per donar suport als dos detinguts.

La policia va instar a finalitzar la concentració fins a cinc cops i la gent es mantenia asseguda

A les comarques tarragonines, al seu torn, la concentració es va traslladar ahir davant la presó de Mas d'Enric, on dos joves van ser ingressats de manera provisional arran de la seva participació en les mobilitzacions de divendres. Un centenar i mig de persones donava suport als joves i criticava, per arbitrària, la seva detenció, a quarts de nou del vespre. Van concentrar-se davant de la carretera d'accés al centre penitenciari. Les mobilitzacions segurament continuaran, ja que hi ha força activistes detinguts, que podrien engrossir la llista de persones en presó provisional. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Manifestants tallant l'autopista AP-7 a la Jonquera, ahir al matí, abans de ser desallotjats. A la dreta, manifestants a favor de la llibertat dels presos a Madrid ■ EFE

Talls de carreteres des de la Jonquera fins a l'Ampolla

■ La circulació de vehicles per l'AP-7 a la Jonquera va quedar restablerta al migdia, després de més de 30 hores de bloqueig ■ Concentracions contra la sentència a Reus, Manresa, Mataró, Tortosa i Girona

E. Garcia
BARCELONA

La protesta pacífica dels ciutadans es va tornar a fer sentir ahir, amb talls de circulació que es van allargar durant algunes hores a les principals vies del país, des de la Jonquera fins a l'Ampolla. Finalment, al migdia, l'AP-7 quedava reoberta al trànsit al seu pas per la Jonquera després de més de 30 hores tallada pels manifestants, que havien arribat a clavar al paviment

broques i peces de ferro per impedir el pas de vehicles. Els concentrats, però, es van tornar a convocar en un sopar popular a quarts de nou de la nit a la plaça de l'Ajuntament, on, a més del sopar, es demanava portar roba d'abric, espelmes i tendes de campanya per passar-hi la nit.

Poc després que quedés reoberta, alguns transportistes i *armilles grogues* copiaven la protesta i tallaven la carretera A-9 francesa (la continuació de l'AP-7) entre el Voló i

Perpinyà, a la Catalunya del Nord.

També la carretera N-II va estar tallada durant diverses hores a l'altura del municipi de Llers, a l'Alt Empordà, fins que els manifestants van ser identificats i desallotjats per la policia. I a Medinyà es van repetir els talls de carretera al llarg del dia. A les vuit del vespre, la carretera també quedava tallada a Celrà. A Girona, unes 1.000 persones bloquejaven les sortides dels jutjats de la ciutat per re-

La xifra

4.000

persones es van manifestar pels carrers de Madrid per donar suport als presos i demanar-ne l'alliberament i amnistia.

clamar la llibertat dels detinguts.

A Montblanc, capital de la Conca de Barberà, la carretera N-240 també va estar tancada al trànsit en

La data

14.10.19

Es publica la sentència del judici de l'1-O, que condemna els presos polítics a penes de 9 a 13 anys de presó.

els dos sentits de circulació entre els quilòmetres 36, 50 i 87, fins i tot amb l'ajuda de barricades fetes amb palets, i a l'Ampolla, els manifestants van bar-

rar el pas de vehicles a l'autopista A-7 i a l'N-340.

Més enllà dels talls de carreteres, les concentracions es van repetir també en diversos punts del territori, entre els quals figuren les ciutats de Mataró, Manresa, Berga, Reus, Girona i Tortosa. A Reus es va celebrar una cercavila popular que va transcórrer pels principals carrers del centre i va omplir la plaça de Prim. Així mateix, a Manresa, més de 7.000 persones van omplir carrers i places.

A Madrid, una concentració a favor de la llibertat dels presos polítics que aplegava unes 4.000 persones, segons xifres oficials de la delegació del govern, va acabar amb càrregues per part de la policia a la Gran Via, carrer que els manifestants volien tallar al trànsit en acabar la concentració, que havia arribat fins a la Puerta del Sol de la capital espanyola. ■

MÉS SUPORTS

Concentració a Perpinyà contra la sentència

Centenars de persones van omplir la plaça del Castell de Perpinyà en una concentració de protesta que va fer que la plaça quedés petita. El senador François Calvet i l'alcald de Perpinyà, Jean-Marc

Pujol, es van dirigir als congregats amb parlaments en què van defensar la llibertat dels presos polítics i van condemnar l'actuació d'un estat "opressor". "Ho hem de fer saber a tot Europa", van dir.

Perpinyà, ahir ■ EPA

Milers de bascos, pels presos, a Sant Sebastià

Més de 42.000 persones van participar ahir a Sant Sebastià en una manifestació contra la repressió a Catalunya. El PNB, Bildu i Podem hi donaven suport, així com diversos sindicats.

Milers de bascos van participar ahir en la manifestació de suport als presos catalans a Sant Sebastià ■ EFE

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

I ara què?

Un final que no ens podem ni imaginar

Sembla estúpid, per obvi, haver de recordar que vivim no tan sols en temps d'incertesa, sinó als llimbs polítics. Vull dir que, com a país, no és que no tinguem camins fressats i horitzons a tocar, sinó que, a més, estem encallats. Si voleu, enfangats fins al coll en arenes movedisses. És a dir, les de la repressió. A més, no hi falten els qui –tan enfangats com els altres– van exigint fulls de ruta i concrecions impossibles. I, per posar-hi més dificultats, que es faci amb unitat.

En aquest marc, pensar que les sentències obririen un camí nou era suposar massa. Les sentències confirmen l'empantanegament. Si es vol, regeneres les mobilitzacions, ara més astutes. I, per acabar de dibuixar el paisatge general, tenim un sistema de partits absolutament inestable, a la deriva. El grup que va guanyar les darreres eleccions al Parlament, Cs, és a les portes de clavar-se una gran patxada electoral. El PSC, fa quatre dies a l'UCI, ja es torna a llepar els bigotis. Els comuns sobreactuen per sobreviure a la crisi de Podem. La CUP està mancada de tot discurs propositiu. ERC fa discursos abrandats per emascarar que no pensa assumir més riscos. I a l'espai de JxCat, la Crida, el PDeCAT, presons i Waterloo, estan entretinguts observant-se els uns als altres amb desconfiança. Qui vulgui fer vaticinis sobre futurs escenaris electorals, més que no pas enquestes, haurà de tirar les cartes.

Si aquest fos l'escenari –alguna exageració a banda–, les preguntes a respondre haurien de ser les següents. Una: quant de temps pot durar aquesta situació? Dues: què pot trencar aquesta paradoxal inestabilitat enquistada? I tres: a favor de qui anirà la ruptura que hauria de permetre tornar a una fase constructiva i no merament de resistència i de supervivència?

Les respostes podrien ser aquestes. L'actual situació no fa pinta d'acabar per si mateixa. Ni Espanya baixarà del burro ni l'independentisme renunciarà al seu objectiu. I encara menys sabent que –segons enquestes sol-

vents– hi tenim a favor 2.660.000 votants; en contra, 1.733.000, i 885.000 absentistes (ICPS, 2018). Això es podria allargar indefinidament, amb escalades de repressió i resposta irada, i amb períodes de desinflament. Però tot queda en espera d'un trencament. Per tant, i amb relació a la segona pregunta, cal esperar un esdeveniment nou, un imprevist, que trenqui el cercle viciós. Tant pot venir d'una banda com de l'altra. Tant pot ser una jugada magistral com un error colossal. Tant pot tenir una causa directa com ser conseqüència indirecta i involuntària d'un tercer factor, per exemple, internacional. I tant pot tenir una naturalesa política com econòmica.

Però, i tercera, a favor de qui es decantarà? Doncs del que hagi fet millor la feina. És per això que exigim ara fulls de ruta, camins, estratègies... és

La situació no fa pinta d'acabar per si mateixa. Ni Espanya baixarà del burro ni l'independentisme renunciarà al seu objectiu

inútil. Tampoc és qüestió d'esperar amb indolència, creant malestar, impaciència o abandonament. Es tractaria, des del punt de vista de l'independentisme, de saber mantenir una espera activa, una paciència constructiva. Per exemple, és hora de desmascarar els cavalls de Troia que tenim dins del propi camp. És hora d'abandonar inútils peticions d'unitat que desesperen. És temps de reescriure un relat d'aquests darrers vint anys que, sense ser trampós, ens retorni la iniciativa, la confiança i la seguretat. Ha de ser un temps per fer memòria permanent dels represaliats. També cal que sigui un temps d'estudi i anàlisi. I un temps, és clar, per a la creativitat, la imaginació i la intel·ligència.

En definitiva, que l'inesperat ens trobi a punt. Que estiguem tan a punt que l'inesperat no ens passi de llarg. Qui sap si d'inventar l'inesperat...

Salvador Cardús

FUTUR • Tretze articulistes donen la seva visió sobre la situació política actual després de la sentència de l'1-O i les reaccions que ha generat **PLURALITAT** • Hi ha disparitat d'opinió sobre com pot evolucionar la situació a partir d'ara

Contra la violència

Quan vaig anar a estudiar a Barcelona, als 18 anys, la mare em deia: "Fill meu, no et fiquis en res!" M'hi vaig ficar: vaig entrar al clandestí PSAN i als 21 ja havia passat per la presó. Ara en tinc 67, veig contenidors cremats i no m'agrada. Però m'agrada moltíssim menys encara la violència contra les persones, que un jove perdi un ull o un testicle pel fet de manifestar-se, que l'atropellin agents dels Mossos, o que el colpegin amb el puny o la porra, vandàlicament, funcionaris uniformats, tant d'Espanya com de Catalunya. És violència contra la societat que es negui el canvi climàtic, que es matin dones pel fet de ser-ne, que el govern espanyol es poleixi el fons de pensions, que rescati la banca o l'empresa de Florentino Pérez, que persones sense recursos siguin fetes fora de casa sense contemplacions mentre el banc propietari de l'immoble augmenta els beneficis anuals de manera escandalosa. No m'agrada la violència. Tampoc l'exercida per policies contra ciutadans que, als Països Catalans, són intimidats i amenaçats pel fet de parlar en català. Ni la violència contra l'ètica i la moral per part de polítics corruptes, amb títols universitaris fraudulents i amb seus de partit pagades amb diner negre, pontificant. No m'agrada la violència contra les persones amb escassa o nul·la atenció social, ni la passivitat vergonyosa amb què l'estat al qual pago impostos i la Unió Europea deixen morir milers de persones al Mediterrani.

Semblava que el moviment cívic independentista fos, només, de membres de la tercera edat. Les generacions més joves acostumaven a ser-ne més absents. Fins que han sortit al carrer, des de menors d'edat fins a la trentena, i ho han fet a milers i sense por. Joves emprenyats amb la situació, que han anat amuntegant ràbia, frustracions i injustícies al llarg dels darrers anys, sense veure un horitzó social i nacional atractiu. Joves a qui no controla cap partit convencional, ni cap entitat establerta. Uns pocs han expressat la seva ràbia fent-ho pagar als contenidors, mentre la policia bastonejava

a tort i a dret. Testimonis visuals i el mateix president Torra sostenen que es tracta d'agitadors a sou per desprestigiar l'independentisme. Però el nostre govern hauria d'explicar per què no es produeixen avalots fins que arriben, justament, els antiavalots; per què membres de la Brimo estomaquen a pler el personal sense ser expedientats, i si és cert, com diu el ministre, que les forces espanyoles són aquí perquè ho va demanar la Generalitat i que l'ús del material (pilotes) es decideix al centre de coordinació dirigit pels Mossos. Ningú no ho ha desmentit.

La romàntica París, capital de la República per excel·lència, va veure el pillatge a botigues exclusives als Camps Elisis i, a tot l'Hexàgon, fins a 11 morts i 9.000 detinguts entre els *armilles grogues*. Els minaires asturians van protagonitzar una veritable batalla campal

Ens en sortirem per la gent, per les persones anònimes de totes les edats, orígens i condicions, pel poble tossudament alçat

amb la policia amb llançagranades casolans, pneumàtics cremats i talls de carreteres. Els veïns que s'oposaven a l'AVE pel centre de Múrcia el van rebutjar amb mètodes tants cops vistos en casos de deslocalització industrial, tancament d'empreses, reunions del G7, etc. Però, és clar, cap d'aquests era independentista, ni català, i no calia parlar de mesures legals excepcionals. Hem tingut dos anys per preparar una resposta nacional unitària, una estratègia política compartida, i no ho hem fet. Hem estat incapaces de presentar als nostres joves una alternativa seriosa, valenta i creïble, lluny d'electoralismes i fugides endavant. I mentre la gent fa quilòmetres a peu, es manifesta i fa vaga, aquí no hi ha cap direcció política amb prou autoritat moral per indicar el camí a seguir. Ens en sortirem per la gent, per les persones anònimes de totes les edats, orígens i condicions, pel poble tossudament alçat. Llibertat, amnistia i plena sobirania!

Josep-Lluís Carod-Rovira

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

És constatable

Aquesta impressionant setmana de mobilitzacions ens ha deixat la constatació d'unes quantes evidències, que canviaran per sempre més la història de Catalunya. Tot això que ha passat està tenint i tindrà conseqüències monumentals de tipus polític i social. Res no tornarà a ser igual.

Perquè és constatable que la població de Catalunya està determinada a aconseguir la llibertat i a aconseguir-la al preu que siga. Això no té marxa enrere possible. Això porta a la constitució d'un estat independent al Principat.

Perquè és constatable que Catalunya és capaç de sostenir una mobilització única, sense comparació ara mateix enlloc del món, en defensa dels drets civils i nacionals. La tenacitat, l'organització, la força i la resiliència de la població superen tots els límits que es podien imaginar. Les marxes per la llibertat ja formen part de les millors pàgines de la història del país.

Perquè és constatable també que hi ha una nova generació capaç d'enfrontar-se amb fermesa al carrer a la repressió més violenta que es puga desencadenar. S'ha demostrat des de l'ocupació de l'aeroport dilluns fins a la resistència totes aquestes nits als car-

La població de Catalunya està determinada a aconseguir la llibertat i a aconseguir-la al preu que siga. Això no té marxa enrere possible

ers de Barcelona, Girona i altres ciutats. Hi ha infiltrats, sí, és clar. I fan la seua feina. Però que ningú no s'enganye: sobretot hi ha una generació, els nostres joves, que no es deixarà trepitjar mai més i que no està disposada a suportar més humiliacions.

Perquè és constatable que Espanya s'ha suïcidat. Històricament això no és cap novetat, perquè és el que està fent des de fa segles, perdent país rere país, territori rere territori. Però és impressionant constatar-ho de nou i que ens estiga passant a nosaltres. La seua prepotència i la seua absoluta incapacitat per afrontar la realitat l'han condemnat. La seua obsessió supremacista i el seu odi a la diversitat l'ofegaran.

Perquè és constatable que el govern de Catalunya està absolutament perdut i navega sense rumb. Els partits polítics independentistes han estat incapaçs durant dos anys d'oferir a la població cap alternativa creïble i ni tan sols han sabut estar a l'altura de la gravetat del moment, més preocupats per les seues cadires que no pas pel projecte de futur del país. Un projecte que ara ja no pot esperar més.

Perquè és constatable que el conse-

ller d'Interior, Miquel Buch, hauria d'haver estat destituït la mateixa nit de dilluns, i aquesta mancança està arrossegant el govern fins al punt que la mobilització podria fins i tot superar-lo a si mateix.

Perquè és constatable que Espanya, el règim que governa ara l'Estat espanyol, no té alternatives. Es van creure que controlant els mitjans podien forçar la realitat i ara no tenen marge de maniobra.

Perquè és constatable que Catalunya té diverses eixides al davant ara mateix, mentre que Espanya no en té cap. L'eixida que li convindria, l'única amb la qual encara podria salvar alguna cosa, seria seure a negociar. Però desviant el conflicte de la política ha anul·lat la política i, per tant,

la possibilitat de negociar res. Només li queda el recurs d'augmentar la repressió, però ara ja sap que, si ho fa, serà el seu final. Els errors es paguen. Encara més si són tan greus.

Espanya va convèncer la Unió Europea que era capaç de frenar i dominar el moviment català, perquè el PP i el PSOE anaven de bracet. El PP i el PSOE van demanar suport incondicional a Brussel·les i l'han tingut. Però ara, i cada vegada amb més insistència, Brussel·les demanarà resultats, perquè ja sap que la caiguda d'Espanya podria arrossegar també la UE. I Espanya no en podrà donar cap.

Estat d'excepció?

Forma part de les regles del joc en un estat democràtic de dret: les manifestacions són l'expressió legítima de parers contraris al que estableixen les lleis del país. Si hi ha qui no està convençut del valor d'una norma o d'un conjunt de normes, o fins i tot no se sent vinculat amb l'aixopluc de tot l'ordenament, que és la Constitució, té dret a expressar la seva disconformitat. S'ha de saber (i acceptar), però, que hi ha una norma per sobre de tota discussió, si realment ens trobem en un estat democràtic, i és la que diu que tot exercici de drets té límits. Evidentment el quid és saber on acaba el legítim exercici d'un dret i on comença l'arbitrarietat.

El que està passant aquests dies a Catalunya és la legítima expressió de la disconformitat amb la sentència sobre els

lesions personals, provinents en molts casos d'altres països i sense cap interès per la causa de la manifestació. Cap manifestació pot sentir-se segura de no ser contaminada per aquesta mena de gent, i qui les organitza ho ha de saber, perquè els organitzadors en són els responsables. Que les manifestacions d'aquests dies vulguin aparèixer com espontànies ja denota que els que hi estan al capdavant (la generació espontània no existeix) saben que es poden trobar amb un problema, tant si han previst matusserament exercir violència com en el cas que se'ls afegeixi.

Ara bé, els governants sí que tenen la responsabilitat d'evitar els efectes col·laterals de les manifestacions, prevenint incidències, modificant recorreguts, ideant mesures preventives... El conseller d'Interior no es pot queixar si no ha tingut en compte totes les circumstàncies i les accions, i per causa d'aquesta imprevisió la deriva dels esdeveniments se li'n va de les mans. És la seva responsabilitat. Però molt més important és la responsabilitat de qui, des d'una posició també institucional, anima les mobilitzacions, les encapçala i justifica d'alguna manera la seva degradació, fins i tot exculpant els protagonistes de les malife-

Som a la frontera, prevista en tota Constitució, en què l'ordre públic reclama la proclamació d'un estat d'excepció

tes, donant per bo amb això el discurs, vull creure que contrari al del seu conseller d'Interior, de qui fa seva la frase, tan repetida a les xarxes: "Creumar el mobiliari urbà no és violència." I és en aquesta injustificable posició on identifiquem el president Quim Torra.

En qualsevol altre país del nostre entorn, el cap de govern, enfrontat a una imatge de descontrol com la d'aquests dies, ja hauria dimitit. Fa tard, tinc la sensació, el president Quim Torra, en la seva necessària renúncia al càrrec. Seria el més exemplar des que hi va accedir. Encara no estem en situació, però es podria precipitar un desori de tal magnitud que justificués, no un 155 (que no fa al cas) ni tampoc la *ley de seguridad nacional* (que les policies actuen bé s'indicia en la crítica que els més radicalitzats estan fent fins i tot dels "seus" Mossos). Som a la frontera, prevista en tota Constitució, en què l'ordre públic reclama la proclamació d'un estat d'excepció, una situació en la qual les manifestacions ja no són legítimes i els efectes col·laterals poden ser delictes. Potser amb un altre cap de govern podríem evitar-ho. O potser és que no ho volen evitar?

Vicent Partal

Montserrat Nebrera

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La foguera dels errors

Barcelona torna a ser avui la Rosa de Foc, tal com se la va conèixer a partir de la Setmana Tràgica de 1909 de tan amarga memòria. Una suma dels errors ens ha portat a l'escenari actual, més propi del segle XIX (el dels "aldarulls obrers" i el luddisme) o a l'escenografia tràgica dels anys trenta del passat segle, pèssimes memòries que coincideixen sovint amb pèssims lideratges polítics. Però si la història és reiterativa i tossuda, els homes que l'encarnen són encara més tossuts. Avui som on som perquè no es va voler atendre la història, ni els seus moviments cíclics, ni les seves lliçons. Els protagonistes són els mateixos, reeditats: pèssims polítics, manipulació de les masses, perversió de les idees, abús del llenguatge i dels tòpics, imperi dels mediocres, pèrdua de valors i relativisme moral i una desaparició d'elits socials que condueixin el poble des de la raó, en lloc de fer-ho des de la utopia. Què ha quedat del seny dels catalans? Un ingent buit implemmentat per la més escandalo-

sa manipulació coneguda després de Goebbels.

Aquest és un article per escriure amb llàgrimes als ulls. Des que José M. Aznar el 2000 va cometre l'immens error d'apropiar-se per a si mateix de la majoria absoluta, tot ha derivat en despropòsits. Perduda la perspectiva d'assenyat governant, es va precipitar en una borratxera d'errors a partir del divorci de Jordi Pujol. El seu més que lamentable successor, Rajoy, remataria l'antologia de despropòsits i desenteses amb Catalunya, de la qual avui som víctimes. La seva ociosa manera de desgovernar i la pèssima interpretació dels fets a Catalunya de la incompetent Soraya Sáenz de Santamaría van destrossar l'escenari. Mai van encertar a interpretar la simptomatologia dels fets. Mai van voler escoltar els consells de persones expertes i assenyades. Mai van fer cas de certs informes que van estar a les mans. Avui vivim les conseqüències d'aquest gran error: Catalunya no és el que ells volien que fos. És que desconeixien l'emergència infal·libre de l'independentisme català al llarg dels últims tres segles? D'aquesta ignorància se segueix el monumental error que ara encén les nits de Barcelona.

L'Estatut de 2006 era probablement un "mal necessari": ni ZP, ni Rajoy, ni la demencial recaptació de firmes en taules de carrer dels insensats Arenas i Ra-

Catalunya podria ser l'Ulster, si els immensos errors actuals no es corregeixen a temps

joy eren un remei. Per contra va encendre l'actual foguera. Un insult innecessari. A partir de llavors tot ha estat un immens despropòsit, com el pedrot del mite de Sísif. Si l'un és dolent, l'altre encara ho és més. Aquí i allà, en aquest Madrid que només persegueix engolir la riquesa i el poder de tots els espanyols. Ni Artur Mas, ni Montilla, ni els tripartits van saber esquivar el problema

des de la desmesura dels abellots i els utòpics. La resta, l'ha consumat la incompetència de Puigdemont i de Torra, animats per la febre de la inflamació nacionalista.

Tan difícil era entendre el greu comparatiu del tracte privilegiat als bascos i navarresos? Tan impossible resultava apreciar que, a la vaca catalana, no se la podia extenuar a impostos i inspeccions fiscals? Tant costa admetre que Andalusia gaudeix de privilegis, com aquest PER tan injust com discriminatori? Tan impossible resulta d'entendre aquest esperit de nació que Catalunya porta en el seu ADN? Tan necis són els polítics castellans (com deia Tarradellas) per no apreciar la fatiga de l'insolidari tracte amb Catalunya?

Arribats a aquest punt, el futur se'ns presenta tèrbol, pedregós i inútil si el Madrid del poder absolut no fa un acte de contrició que el porti a preguntar-se què s'ha fet malament fins ara. Si no reconsideren els mals i les seves causes, l'actual crisi es traslladarà, sens dubte, a l'Estat; i, aleshores, serà "el plor i cruixir de dents" de l'usual infern espanyol per tots conegut. Tornarem a 1932? Tarradellas insistia: "Mai més els fets d'octubre!" I en això

estem.

Futur negre, si Madrid no aclareix les seves lamentables incògnites, ni Catalunya tanca la seva "rauxa" i posa el cervell a funcionar. L'emoció i la passió obnubilen la percepció dels problemes i agreugen la convivència. Més que mai caldrà tallar aquest procés i seure a la taula de la negociació, ja que a la vista està la nicensa rajoniana de rentar-se les mans com Pilat i carregar el mussol a la justícia, que mai va haver d'intervenir en una situació com aquesta. Catalunya no és Euskadi, ni Eslovàquia, ni l'ex-Iugoslàvia, ni Kosova. Catalunya podria ser l'Ulster, si els immensos errors actuals no es corregeixen a temps: dues societats malconvivint i enfrontades. Hi haurà un Divendres Sant com a Irlanda del Nord? Els obtusos optaran per l'estacada balcànica? Ni Madrid –i tot el que això significa– pot emular Erdogan ni els catalans som kurds, encara que ens assemblem. Vam ser una nació (Corona d'Aragó) i, això, Castella no sembla reconèixer-ho. Tarradellas tenia la raó.

Manuel Milián
Mestre

La Marató 3
MALALTIES MINORITÀRIES

MINORIES
QUE FAN UNA
MAJORIA

VOLS PARTICIPAR A L'ESPOT DE LA MARATÓ?

27 D'OCTUBRE
BARCELONA

APUNTA-T'HI A
TV3.CAT/MARATO

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El fracàs de la política

La sentència del Tribunal Suprem (TS) és la prova fefaent del fracàs de la política per solucionar el conflicte entre Catalunya (o una majoria de ciutadans de Catalunya si es prefereix) i Espanya i, molt especialment, el fracàs del president del govern espanyol en funcions, Pedro Sánchez, que, quan era a l'oposició, criticava Mariano Rajoy per judicialitzar la política i per la seva incapacitat per asseure's a parlar. Que lluny queda aquell Sánchez que en l'entrevista amb Jordi Évole del 30 d'octubre de 2016 declarava: "Espanya és una nació de nacions. Catalunya és una nació dins d'una altra nació que és Espanya [...] i això és una cosa de la qual hem de parlar i reconèixer [...]. La solució arribarà votant [una reforma constitucional]." I hi afegia que ell "és un polític que creu en la política com a força transformadora". Però, és clar, una cosa són les paraules, per molt grandiloqüents que siguin, i una altra cosa, els fets: ni diàleg, ni empatia amb els presos, ni nació de nacions, ni reconeixement, i sí amenaces de duresa si es persisteix a reclamar o exercir el dret a decidir. Això pel que fa al govern espanyol.

I ací, a Catalunya, una indignació compartida per milions de ciutadans –independentistes o no– davant de la ignomínia d'una condemna profundament injusta que mai hauria d'haver-se produït ("aquesta crisi política mai hauria d'haver acabat davant dels tribunals", deia l'editorial de *Le Monde* de dijous), d'un judici i d'una sentència que han estat una profecia autocomplerta, desenes de milers de persones omplint pacíficament els cinc camins de les Marxes per la Llibertat i uns Mossos d'Esquadra desbordats –que s'han excedit en l'ús de la força– agafats entre tres focs, les manifestacions extremadament violentes de les nits, les directrius contradictòries dels comandaments polítics i estar sota la sospita del govern espanyol. En suma, sols enmig del caos. I el govern?

El govern dividit, paralytitzat davant d'una situació que se'ls escapa de les mans –la violència s'havia de condemnar sense pal·liatius des del primer minut el mateix dilluns–, sense autoritat, sense un projecte de govern, sense fer front a la fatxenderia i les amenaces de la dreta i les agressions de l'extrema dreta, sense governar en suma més enllà de la proposta –desconcertant per a propis i estranys perquè no havien estat advertits ni els socis de govern– del president d'insistir en la via unilateral i posar les urnes, i uns ciutadans cada cop més desorientats: mandat de l'1-O o nou referèndum?

La violència dels carrers d'aquests dies era previsible. Infiltrats, diu el president Quim Torra. És clar, res de nou. Com hi ha

clavegueres de l'Estat, violents de tota mena –de casa o de fora– més o menys organitzats, ràbia davant l'acció policial, inadaptats, frustració per les promeses no realitzades del procés, notícies falses, intoxicació informativa... I no hi són els Jordis per evitar la violència. Han estat condemnats a nou anys de presó justament per això (el govern de Sánchez i el TS haurien de prendre'n nota). I la violència passa factura política, perquè, més enllà de les destrosses materials, fa miqües el discurs pacifista i no violent i desdiu la convicció de Gandhi que fa seva el Tsunami Democràtic en el comunicat del dia 16: "La no-violència

Prioritats: obtenir la llibertat dels presos, evitar que el país se'n vagi en orris i governar amb prou sensibilitat social per convèncer una àmplia majoria

és la força més gran a disposició de la humanitat." Estava cantant que després de la sentència vindria la lluita pel relat.

Cal sortir de l'actual atzucac provocat pel fracàs de la política i dels polítics. És moment de governar amb coratge, de fer política amb majúscules i amb el cap fred. Prioritats: obtenir la llibertat dels presos, evitar que el país se'n vagi en orris i governar amb prou sensibilitat social per convèncer una àmplia majoria que el dret a decidir i la no-violència són les úniques eines que tenim per garantir una societat més justa, lliure i solidària.

El 'momentum' de fer una proposta

El Tribunal Constitucional va empenyer el gruix de les classes mitjanes cap a l'independentisme a partir de la sentència contra l'Estatut del 2010 i, ara, el Tribunal Suprem ha escalfat aquesta mateixa base social fins al punt d'ebullició de la vaga general. En aquesta dècada, a l'Estat no li ha importat deslegitimar-se a Catalunya, ni els partits amb seu central a Madrid han volgut estalviar-se la utilització a fons de la catalanofòbia atàvica de les tavernes espanyoles. El resultat que crida més l'atenció és Vox, però encara és més significatiu el desplaçament estratègic del PSOE des d'una posició nacional-

s'ha *hongkonguïtzat*, assumint la impotència de les institucions pròpies i dipositant les tàctiques de mobilització al ciberespai, fora de l'abast de la repressió. I així, mentre el Madrid polític i mediàtic assenyala –històricament– el president Torra, el resultat és que l'Estat ha tornat a perdre el carrer, dos anys després –i com a conseqüència– de l'1 d'octubre. Això, mentre la premsa internacional torna a fer les mateixes preguntes i les mateixes portades.

De l'altra banda, l'independentisme institucional està dividit i políticament inoperatiu. Hi ha una pugna electoral permanent entre ERC i JxCat, l'ANC i Òmnium diuen coses diferents, el carrer ha deixat passar els partits, hi ha violència fora de control a Barcelona i les grans ciutats catalanes, el president Torra està políticament sol, els Mossos comencen a ser indistingibles del CNP, la Generalitat funciona amb el pressupost del 2017... Tot això és veritat, certament. Però també ho és que l'independentisme acaba de demostrar que és capaç d'aturar completament el país. Indiscutible.

El cas és que hem arribat a la cruïlla. El procés s'ha enfonsat perquè ha acabat estavellant-se contra les roques d'un sistema tancat i molt agressiu, hereu del pacte amb les elits funcionaris franquistes. La sentència de Marchena arriba a qualificar d'"ingenus" els ciutadans que van anar a les urnes l'1 d'octubre perquè el poder de l'Estat no va trontollar en cap moment. Però la repressió també ha fracassat perquè deixa en fallida política les institucions de l'Estat a Catalunya. És fàcil tancar nou persones a la presó, el que és difícil és convèncer tota una societat que això és just.

Per primera vegada ens hem aproximat a alguna cosa semblant a un empat d'impotències polítiques. És en aquest context nou que l'independentisme, si vol mantenir la iniciativa, ha de recuperar la unitat estratègica i acordar una proposta de mínims, un oferiment que ha de coincidir amb el retorn de la pau als carrers. L'actual règim polític espanyol té l'origen en un pacte amb la violència de la dictadura franquista i, posteriorment, no ha tingut cap problema especial per reunir-se amb ETA amb la mediació de diversos agents internacionals. L'independentisme català, impecablement democràtic, ha d'ofrir projecte i interlocució i, a partir d'aquí, fixar el focus sobre la cadira buida que té enfront. Ara pot posar la vaga general –aquesta i la pròxima– sobre la taula.

Pedro Sánchez ha comès la temeritat de fer coincidir la campanya electoral amb la sentència del Tribunal Suprem contra els presos polítics

ment moderada –almenys vista des de Madrid– en les eleccions del mes d'abril fins a la competició espanyolista que apunta al 10-N.

Sobre aquest context, Pedro Sánchez ha comès la temeritat de fer coincidir la campanya electoral amb la sentència del Tribunal Suprem contra els presos polítics catalans, a partir de la hipòtesi, errònia, que la resposta de l'independentisme es limitaria al verbalisme institucional i a unes manifestacions nombroses, però políticament inofensives. La realitat, però, és que les condemnes han estat prou desproporcionades per retornar la iniciativa al camp català. L'independentisme social

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tornar a començar

Anem acumulant hores greus i moments excepcionals i, a cada nova situació, hi afegim factors de risc. Vivim moments delicats. Estem malament. Malgrat l'eufòria sobiranista, no pas mancada de conformisme i tristesa, vivim la contradicció dels que pensen que tenim una nova situació a tocar i dels que estem convençuts que estem pitjor que fa 10 anys (abans de la sentència contra l'Estatut) i pitjor que fa 40 (en ple procés de la Transició i la recuperació de la Generalitat).

Tot el que hem guanyat de sentiment i amplitud del pensament sobiranista ho hem perdut pel camí en capacitat real i tangible d'autogovernar-nos. I totes les llibertats assolides en la liquidació del franquisme han esdevingut en els darrers temps retrocessos flagrants a la carta de drets i deures i el model territorial.

Ara tenim presos condemnats i inhabilitats, amb una condemna desproporcionada i indiscri-

minada. L'homogeneïtat jerarquizada de les condemnes polvoritza els fets diferencials, cas cas, i fins i tot ignora el caire diferenciat dels arguments de les defenses. Tant és que alguna de les defenses desemmascarés les contradiccions i febleses del sobiranisme i la corresponent incapacitat de calibrar a cada moment la correlació de forces.

I després de les diferents formes de reacció a la sentència vivim una involució evident per dèficit de democràcia i de política en els responsables de l'Estat i per dèficit de governança a Catalunya. No hi ha govern que governi, no hi ha govern que faci política. Hi ha una doble crisi de lideratges cívics i d'autoritat política.

Afegim-hi que la via pacífica, tan evident i determinada, s'ha vist desbordada per una violència injustificada i vandàlica que no té res a veure amb el moviment sobiranista majoritari però que l'esquitxa per manca de condemna inequívoca i per man-

ca de lideratge alternatiu.

Estem en un bucle, en una espiral laberíntica sense sortida.

La conjura dels irresponsables d'una banda i la condescendència dels ingenus de l'altra serveixen un escenari sense sortida. La indignació i la mobilització creixen al mateix ritme que la

S'ha errat el camí [...].
Cap dels actors que hi han intervingut fins ara serveix per al futur

impotència i la incapacitat de la política d'agafar el relleu a l'acció de la justícia.

En l'entorn dels partits espanyols la conjura dels irresponsables dibuixa una cadena contínua des de l'anticatalanisme atiat des de la dreta espanyola representada pel Partit Popular fins a les consignes incendiàries i abjectes dels dirigents de Ciutadans que enterboleixen qualsevol sortida dialogada. Hi ha

una línia ascendent, de continuïtat a l'alça de les irresponsabilitats en una camí que violenta abans que ningú els mandats constitucionals i dibuixa uns escenaris de ruptura i de violència d'estat. La irresponsabilitat dels que es van fer l'orni i van derivar el conflicte cap als tribunals, la dels demagogs que han construït les seves pròpies veritats adaptades als seus desigs i apències, la dels que s'encastellen en els seus privilegis i la seva soterrada hegemonia i que atien el foc cada dia. En l'entorn dels partits de disciplina catalana i de l'espai del sobiranisme, la irresponsabilitat dels que han convertit molins en gegants, que han dibuixat ficcions i realitats virtuals. La dels que han vist repúbliques i mandats democràtics desvirtuant la realitat de mobilitzacions formidables; la irresponsabilitat dels que van prometre la independència per demà, dels que han dibuixat una república inexistent, una transició de la llei a la llei impracticable, un mandat democràtic de ficció, la irresponsabilitat dels que ens conviden a repetir l'autodeterminació que, ara per ara, no ha servit per a res.

A les noves marxes de la lli-

bertat, amb tantes ressonàncies de les de fa gairebé mig segle, hem canviat els crits d'abans pel de "Llibertat, amnistia i autodeterminació". Però avui hi ha menys marge per a l'indult, ja no l'amnistia, que el que hi ha hagut en el plet entre Catalunya i Espanya en qualsevol altre moment de la història contemporània.

I segons com es descabdelli la cita electoral del 10 de novembre, amb un possible error de càlcul del Partit Socialista inclòs, el marge per empitjorar és encara gran.

Des del meu punt de vista un cop comprovat que s'ha errat el camí només queda una via per sortir del bucle, per dramàtic que sembli, hem de tornar a començar. Cap dels actors que hi han intervingut fins ara serveix per al futur. Les dimissions dels irresponsables d'allà i d'aquí són condició necessària, però no suficient. Els nous lideratges hauran de tenir autoritat i intel·ligència política.

Joaquim Nadal
i Farreras

UN ESDEVENIMENT ORGANITZAT PER:

Lleida Ràdio UATERRA

ozone

5è torneig **bowling**
27 d'octubre

MÚSICA EN DIRECTE AMB:
DEEJAY SELVAS

**ELS 8 PRIMERS CLASSIFICATS TINDRAN PREMIS!
TANT DEL GRUP D'AFICIONATS COM DEL DE FEDERATS**

Camplonat en parelles per aficionats i per a federats més informació a www.uai.cat/bowling

INSCRIPCIONS preu 15 €/P
amb la inscripció et regalem:
- una partida perquè practiquis
- una bossa plena de regals

Inscripció i més informació al 973.15.75.58 / 626.57.41.72 / ozonelleida@hispabowling.com

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El darrer alè?

Estic confosa. D'una banda comparto totalment les declaracions d'en Jordi Sánchez i de tots els presos en contra de la violència i d'una altra banda, cada hora que passa, penso que la situació que vivim ens agrada més o menys però que és inevitable, perquè l'objectiu de la nostra lluita és immens i en tot cas hem d'assumir que no es pot protestar sense molestar. Hem d'estar indignats perquè 100 anys de presó imposats en un judici farsa amb proves imaginàries, si no ens indigna, és que no tenim consciència. Però estic confosa perquè també tinc la seguretat de l'existència de provocadors a sou de qui té l'obsessió de convertir el procés en violent, perquè és precisament el nostre pacifisme el que crea tants nervis a l'Estat i a les seves forces de seguretat. Estic confosa perquè aquests dies hem vist amb gran preocupació actuacions intolerables dels Mossos. Jo no puc oblidar la veu de l'estudiant de batxillerat de Cassà de la Selva dient: "Ja marxàvem amb les mans enlaire i ens han hostiat, els nostres, han estat els nostres!" I què dir de la negligència de deixar campar feixistes armats amb pals i matxets a la cacera de membres de CDR. Una de les raons per allunyar-me d'Espanya és per deixar enrere per sempre un model de seguretat centrat en la repressió i la criminalització de la dissidència, i l'ús de la mentida com a excusa de tot.

Però d'altra banda també estic cada cop més convençuda que situacions com les que vivim són inevitables i que, en tot cas, no som nosaltres els qui hem de donar explicacions sobre la violència i desautoritzar un moviment massiu i pacífic, sinó qui la provoca, perquè només hi ha violència quan apareix la policia. Fem el possible per no abandonar el nostre pacifisme perquè és el que realment els desarma, però si no podem, no ens culpabilitzem, la seva violència és molt més gran que la nostra.

Un altre factor de confusió és el de tenir un govern que ens convida a manifestar-nos i es manifesta i que al mateix temps ens envia la Brimo i rep felicitacions d'aquells contra els quals ens anima a manifestar-nos. Si fos el conseller Buch em preocuparia i si fos el president Torra, també. I jo valoro el president, i ho dic ara que està en hores baixes, perquè no té cap dels tics d'un polític de partit, és valent i s'hi juga molt, però em sembla que també està confós, que té el cor al carrer i el cap amb la Brimo.

El que importa és que la gent ho ha tornat a fer perquè és valenta i no està condicionada per cap trifulga de poder. El govern i el Parlament no s'autocensuren, volen i dolen. Parlen de salvar l'autogovern. Per a què volem un govern autonòmic i retallat que agonitza ofegat? Els presos són a les nostres presons i els Mossos haurien de ser la nostra policia. Si realment el govern vol estar a l'altura, ja sap el que ha de

fer, i d'altra banda el Parlament, començant pel seu president, que reflexioni sobre què hauria passat si hagués permès la investidura legítima del legítim candidat a la presidència de la Generalitat, perquè jo penso que segurament ara ja seríem en un altre estadi. Que això tenia riscs, no en tinc cap dubte, però si no estava disposat a assumir-los que no hagués acceptat el càrrec. No hi ha res més letal que la por davant de la humiliació, por que d'altra banda entenc que existeixi, però no en uns polítics que quan van presentar-se a les eleccions sabien que s'hi jugaven i que ens hi juguem tots amb ells.

En tot cas abans d'acabar voldria dir al senyor Sánchez que el que veu aquests dies no és el darrer alè de l'independentisme, com va afirmar en les seves primeres

El que importa és que la gent ho ha tornat a fer perquè és valenta i no està condicionada per cap trifulga de poder

declaracions després de les mobilitzacions del dia de la sentència, veu un tsunami de democràcia que tot just acaba de començar. El problema és que confon vots i urnes amb rebel·lions, manifestacions pacífiques amb tumults sediciosos, joves o jubilats compromesos amb terroristes perillosos, té al·lèrgia al diàleg i a la negociació i un gran menyspreu pels representants polítics escollits a les urnes. Però un dia haurà de deixar la por de banda, seure i parlar, i aleshores potser podrà dir que Espanya és una democràcia. Ara no, ara no s'ho creu ningú, només els que tenen el costum de creure's les seves pròpies mentides.

L'eriçó

És coneguda la fable de l'eriçó i la guilla. L'eriçó sap molt només d'una cosa, la guilla poc de moltes. Isaiah Berlin la va utilitzar per avaluar els filòsofs, els literats, els artistes i els polítics. És un eriçó en Plató i una guilla l'Aristòtil, un eriçó en Proust i una guilla en Shakespeare, un eriçó en Vermeer i una guilla en Picasso, un eriçó en Napoleó i una guilla en Lincoln.

Ser un eriçó és trobar un forat en el camí i no evitar-lo, sinó cavar més "fondo", és pensar en l'objectiu i oblidar els mitjans que es tenen per aconseguir-lo.

El eriçons en política no van bé, la política ha d'evitar fer sense tenir en compte l'entorn i el cost de fer-ho, perquè no tenir alternatives, o menysprear el cost de fer, sol portar al fracàs... i a la frustració.

És legítim fer-se la pregunta de si el go-

vocar-la, a set o vuit anys, més enllà del compliment de la pena imposada en la seva integritat, tenint en compte els beneficis penitenciaris. Si la presó es pot reduir, la inhabilitació, no. Per tant serà aquesta ferma fins a la revocació pels tribunals europeus. Les condemnes tal com estan definides posen fi pràcticament a la vida política dels condemnats. Dir que les condemnes han estat benignes té una dosi no menor d'hipocresia.

Des d'una visió política, la recuperació de l'activitat parlamentària i de govern amb normalitat requereix que no quedi rastre de la sentència, això porta el desenllaç a més de deu anys. Si la normalitat política no és possible fins acabar aquest període, vol dir això que no en tindrem per un temps llarg? És això una solució?

El govern d'Espanya té un dilema, mantenir aquests terminis i mirar així de destruir amb el temps l'independentisme, és a dir la victòria, o optar per una amnistia que permeti escurçar el temps de les penes de manera significativa, la inhabilitació i la privació de llibertat, fent l'ofertament d'un pacte, un nou estatut referendat o un referèndum amb l'alternativa de la independència, és a dir, el pacte.

La segona opció no sembla ara possible perquè seria una victòria de l'independentisme. Si diem que el conflicte no es pot resoldre per la victòria de ningú, s'ha d'excloure aquesta alternativa. L'exclusió d'aquesta porta al fet que l'única solució és un nou estatut en què s'aconsegueixin les competències que són necessàries per a l'autogovern i el benestar dels catalans d'una i altra significació política.

En definitiva, l'amnistia a canvi de la lleialtat al pacte polític d'un nou estatut. Això és tan cert com a possible solució com que la violència al carrer ha de ser condemnada per políticament inacceptable.

L'únic avantatge de la sentència és fer evident el que és possible en el curt i mitjà termini. És a dir, la desaparició política dels condemnats. D'aquí a 20 anys seran uns altres els que hauran de decidir. Recordem en Michael Collins i aprenem de l'experiència històrica. Van ser la moderació, la progressivitat i la fortalesa les que van permetre aconseguir l'objectiu. Ara pot ser aquest un altre, però el mètode llavors útil ara també ho podria ser.

vern espanyol actua amb Catalunya com un eriçó.

Té la força, però podrà desplegar-la fins aconseguir l'objectiu d'anul·lar l'independentisme? Si l'anul·la, serà això més convenient per a Espanya que si té èxit en integrar-lo? El problema pot ser que si l'independentisme es veu derrotat opti per "lluitar fins al final", resistir-se sense importar el cost... mai són aquestes solucions les bones...

Jurídicament els terminis per fer al·legacions a la sentència deixen els condemnats pràcticament sense marge. Quatre anys per resoldre al Tribunal Constitucional més tres o quatre més als tribunals europeus porten els condemnats, per re-

Imma Tubella

Joaquim Coello Brufau

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El fracàs d'Espanya

Fracàs històric judicial i polític, en els fets i els esperits. Una sentència de sedició que posa sota els peus dels cavalls i la confiança el ja migrat prestigi i respecte a la Guàrdia Civil (G.C.), que durant dos anys i el testimoni presencial de centenars de guàrdies davant dels jutges i fiscals, amb jurament o promesa, no va dir la veritat com ho afirma el mateix Tribunal Suprem en negar que hi hagués rebel·lió. És a dir. Van mentir.

La relació entre Espanya i Catalunya és la història d'un fracàs anunciat d'anys i panys, només així es pot titular que després de més de 300 anys de presència d'Espanya a Catalunya –imposada des de l'origen per la força de les armes–, l'Espanya unitarista i excoent només tingui la força i la repressió com a única via per intentar silenciar el que és un clam arreu de tot el país. El dret a decidir el propi futur. El guarisme del 80% de suport de la població a favor de votar per decidir el futur és la prova més evident del fracàs de l'Espanya oficial, agressiva, la que no entén ni vol escoltar res dels problemes que planteja Catalunya.

Pedro Sánchez, l'actual dirigent del PSOE, és un polític de regat curt, no és un veritable estadista. Un polític hàbil en els despatxos i la lluita partidista, però no en la talla de ser considerat un polític transcendent. Cal donar la raó a tots aquells que assenyalen que cada cop s'assembla més al PP d'en Rajoy i tots els polítics quan van dirigir un problema polític com el català, així ho avalaven els resultats electorals, pel pedregar de la judicialització. El resultat pels seus interessos no pot ser pitjor, un descrèdit universal vers la feblesa democràtica de l'Estat espanyol, la internacionalització absoluta del fet independentista català i una creixent simpatia de l'opinió pública internacional. La gent mai simpatitza amb qui té per argument les porres, la violència i la repressió.

Una analista argentina en un Congrés internacional feia aquesta reflexió: "Madrid está siguiendo un manual trágico y a la vez patético, inventando demonios." Malgrat els medis i la premsa de la caverna i per molt que ho intenti i inventi, el problema és polític; la resta, fullaraca. De fons l'objectiu és clar. L'afany de voler arrancar un país i una forma de ser, el fer realitat un genocidi cultural per poder despersonalitzar-lo i sotmetre'l a les directrius dels grans interessos econòmics espanyols. Res que sigui diferent al que han fet en els continuats períodes de negació dels drets fonamentals, amb dictadures militars i encara en els curts períodes de feble democràcia.

Pedro Sánchez va tenir a les seves mans la possibilitat de poder fer política de debò davant el fet català quan va ser elegit president del govern espanyol. L'ajut imprescindible dels vots independentistes quan la moció de censura contra l'inefable dirigent del PP Mariano Ra-

joy era una oportunitat per donar visibilitat pública a la figura del relator. No va fer res, la por de la caverna mediàtica, els barons manefles oblidats dels GAL –hi són, però–, li va provocar tremolor de cames fins deixar-lo en mans dels seus adversaris polítics en l'àmbit espanyol. Quan podia posar condicions als dilettants de Podem o no tenia adversari amb el PP amb un Casado verd com una ceba, quan podia obviar l'histerisme ciclotímic d'en Rivera i Cs, es va arronsar. D'aleshores ençà, cada cop pitjor.

Què quedarà de tot això? Un divorci latent que es farà realitat quan la víctima pugui alliberar-se.

No hi ha cap lloc al món millor per fer-ho possible com Europa. Com una gota xinesa la sentència comença a ser campa-

Com una gota xinesa la sentència comença a ser campanades a mort per a l'espanyolisme unitarista excoent arreu del món

nades a mort per a l'espanyolisme unitarista excoent arreu del món. Ahir era acollint exiliats i ara invitant el president Puigdemont al Parlament britànic; la premsa internacional condemnant el disbarat judicial, la força creixent de la gent en unes Marxes amb cos i ànima. Demà, el pes dels vots.

Qui substituirà Torra

Hem viscut una setmana d'emocions, de concentracions diàries protestant contundentment contra la sentència del Tribunal Suprem i alhora acabant els dies en violència de grups radicals que han transmès una imatge de flamarades deplorables en punts neuràlgics de la ciutat de Barcelona.

La gran concentració de divendres a la capital catalana va tenir el mèrit de l'esforç personal de centenars de milers de catalans arribats de totes les parts del país, a peu, passant en molts casos nits al ras, sense produir cap aldarull i celebrant una gegantina manifestació que va arrencar a la plaça del Cinc d'Oros. Un èxit d'organització i una utilització eficaç de les xarxes socials i dels llocs web gestionats per desconeguts tecnòlegs professionals.

ment, quins seran els resultats de les eleccions catalanes quan sigui inevitable convocar-les anticipadament perquè el govern Torra ha perdut el control de la situació?

Les manifestacions celebrades des de la Diada del 2012 han estat espectaculars, cíviques i reivindicatives per assolir la independència. La política ha baixat al carrer i a hores d'ara és molt difícil que torni a les institucions com s'ha demostrat aquesta setmana, en què el mateix president Quim Torra passava de reunions d'urgència al Palau de la Generalitat per anar ràpidament a una de les marxes que tallaven el trànsit de carreteres principals del país.

El problema és que no s'ha sabut o no s'ha volgut administrar políticament la força de tants independentistes que divendres van fer cap a Barcelona en una gran manifestació cívica en contra de la sentència del Suprem i a favor de la independència. Els fets de l'octubre del 2017 que aquesta setmana s'han commemorat ens han portat a una sentència severa que ha afectat mig govern i un expresident que viu a Waterloo i que, malgrat operar des de la distància, té una influència molt notable en les decisions importants que ha de prendre el president Torra.

Les divisions dintre el govern són evidents perquè són els mateixos socis de la coalició els que les expressen en públic. Torra està aïllat i ha perdut el suport del seu partit i, sobretot, el d'Esquerra Republicana, que està dirigida amb el comandament a distància per Oriol Junqueras des de la presó.

La situació no és bona per a ningú. El més apropiat seria tornar a posar el comptador a zero, convocar eleccions anticipades a Catalunya quan el calendari ho permeti i a partir de llavors emprendre una nova estratègia que sense abandonar cap objectiu pugui formar un govern que governi i es restableixin els ponts amb l'Estat, amb Europa i amb el món. En aquests últims set anys Catalunya ha estat notícia sovint als mitjans internacionals. També ho va ser moltes vegades el segle passat. Però el fet és que cap president o ministre de països estrangers ha visitat oficialment Catalunya des del 2012. Ens hem manifestat molt però ens hem dividit encara més i no tenim aliats enlloc. En termes polítics estem més aïllats que mai.

Els que pensen i construeixen les estratègies que tenen tanta visibilitat al carrer saben que les eleccions del dia 10 de novembre són el primer objectiu. El segon és qui liderarà el país en despertar del malson i tinguem un nou parlament. Per això la gran batalla serà la d'aconseguir una majoria, també en vots, de l'independentisme. Eixamplar la base, com diu Junqueras, ho repeteix Tardà i Rufián ho exposa a Madrid i els programes de televisió. Però per raons oposades es mouran també els anomenats constitucionalistes.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Naufragi?

Quan, dilluns passat, Pedro Sánchez va valorar la sentència del tribunal suprem, va dir entre d'altres les paraules següents: "Hoy concluye un proceso judicial ejemplar, pero a la vez hoy se confirma el naufragio de un proceso político que ha fracasado en su intento de obtener un respaldo interno y un reconocimiento internacional. Deja tras de sí solo un triste saldo de dolor y de enfrentamiento, de fractura de la convivencia en Cataluña." Paraules clau de la proclama: "concluye", "naufragio", "fracasado", "tras de sí", "saldo de dolor...". És a dir, amb la sentència s'ha conclòs un episodi lamentable i tot un projecte polític. Com es pot veure, en aquesta primera valoració, i més enllà d'una presa de posició orientada obsessivament cap a les properes eleccions, hi ha per damunt de tot una voluntat de fer veure que així es clausura una història enutjosa que ell atribueix sempre a una fractura interna de Catalunya, però que ha enverinat profundament la política espanyola, ha erosionat gravíssimament l'exercici dels drets de tots els ciutadans de l'estat i ha deixat malparada la imatge espanyola a tot el món. És, una vegada més, la confusió incorregible entre els desitjos i les realitats, l'anunci sorprenent d'una nova baixada d'un suflé que sembla mostrar una capacitat de resistència realment incompreensible.

D'ençà d'aleshores, en territori català, no hem vist pas símptomes que els anhels de Sánchez s'hagin complert. Al costat d'unes anàlisis jurídiques rigoroses que han desmantellat els continguts de la sentència i les condemnes, el que hi ha hagut és, sobretot, una protesta clamorosa

Però hi ha en l'horitzó proper unes eleccions de resultat incert que, com sempre, tornen a ser una prova de foc per a tothom

rosa i sostinguda de centenars de milers de ciutadans de Catalunya que no semblen pas disposats a renunciar als seus ideals i que no donen pas mostres de considerar naufragat el seu intent d'obtenir una república catalana. Per si algú en dubtava, s'ha posat un cop més de manifest que l'independentisme conserva o fins i tot incrementa una capacitat de mobilització social que cap altre projecte polític no ha tingut mai ni pot somiar a tenir en la història contemporània d'aquest país. Les modalitats d'aquesta protesta, com no podia ser d'altra manera, han estat múltiples i no pas totes exemplars, certament –algunes gens–, però és que l'agressió de tots els poders de l'estat conjurats en la defensa de la sagrada unitat de la pàtria ha estat descomunal, en una manifestació més de la reaparició d'aquella Espanya atàvica que no sap resoldre civilitzadament els seus conflictes interns i que, cada dia que passa, cava més profundament la fossa que expulsa del seu si bona part dels seus fills. És, certament, una constant històrica, una trista reiteració actualitzada d'un passat desastrós.

Estem expectants, naturalment, del que passarà en els dies i les setmanes vinents. Hi haurà de seguida l'operació del trasllat de les restes de Franco, que està cridada a mirar d'ocupar els titulars que volen enterrar la mobilització catalana. Però hi ha en l'horitzó proper unes eleccions de resultat incert que, com sempre, tornen a ser una prova de foc per a tothom. Allà és on veurem si es consuma el naufragi anunciat solemnement per Pedro Sánchez o bé si es confirma un cop més, per a desesperació d'unions i equidistants, que "les gens que vous tuez se portent assez bien", per dir-ho en la llengua en què sembla que va ser formulada per primer cop la frase proverbial.

En definitiva, en aquestes eleccions es veurà certament si la penosa maniobra del president del govern en funcions –convocant de nou el poble espanyol– li haurà permès de disposar de la majoria còmoda que busca; simultàniament, però, es podrà comprovar si el naufragi del procés català tantes vegades anunciat es consuma una vegada per totes. Tot fa pensar, més aviat, que hi ha problema per dies...

XXVI

CAMINADA POPULAR PER LA VIA ROMANA SANT PAU DE SEGÚRIES

27 D'OCTUBRE DE 2019

De 7:30h a 9:30h A la plaça Generalitat, **ESMORZAR POPULAR**: Cansalada, botifarra, pa, allíoli, vi, aigua ... 3€

A les 9:30h **DEFILADA DELS SOLDATS ROMANS DE CAMPRODON** i la comitiva romana fins a la Plaça Generalitat.

A les 10:00h **INICI DE LA CAMINADA**. Tallada de la cinta per les autoritats.

A la "TRONA" **PROCLAMA IMPERIAL**

A la plaça de l'església de Sant Salvador de Bianya, **REFRIGERI** ofert per l'ajuntament de Vall de Bianya. Es podrà visitar l'església i el centre d'interpretació.

A les 14:00h al pavelló municipal, **DINAR POPULAR I GRAN BACANAL**: Amanida, fideuà, vedella guisada, postre, cafè, gotes ... **Preu: 18€**

Entrega d'un obsequi a tots els disfressats.

CLOENDA, GRAN DISBAUXA I ORGIA MUSICAL amenitzat per LA CREME DE LA CREME.

INFORMACIÓ

Ajuntament de Sant Pau de Segúries: T. 972 747 005
Ajuntament de la Vall de Bianya: T. 972 290 933
www.santpauseguries.cat

Antoni Dalmau i Ribalta

ORGANITZA:

COLLABORA:

